Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ **Τιμᾶται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — Ἐν Ἀθήναις, 4 Μαρτίου 1893 — ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 44

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΕΡΩΣ, ἐκ τῶν τοῦ *Catulle Mendès*. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ, (μετὰ εἰκόνων).— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΕΡΩΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ CATULLE MENDÈS).

Ἐν τῇ θαυμασίᾳ διαμονῇ, ἔνθα μακρὰν τῶν γηΐνων διατρίβει ὁ νεαρὸς βασιλεὺς Ἔρως περικυκλούμενος ἀπὸ ζεύγη ἐπιδόξων ἐραστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐμπρέπουσαν θέσιν κατέχουσιν ὁ Ῥωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττα, ἡ Λαύρα καὶ ὁ Πετράρχης, ὁ Ἀβελάρδος καὶ ἡ Ἐλοΐζα, ἡ Μαίρη καὶ ὁ Μιμῖκος[1], διεδόθησαν μίαν ἡμέραν εἰδήσεις πολὺ λυπηραί. Ταξειδιῶται νεωστὶ ἀφιχθέντες ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων σκηνωμάτων ἐβεβαίουν, ὅτι αἱ γυναῖκες ἀπηρνήθησαν τοὺς εἰλικρινεῖς καὶ πιστοὺς ἔρωτας καὶ ὅτι οὐδεμία ἐξ αὐτῶν ἦτο πιστὴ ἐρωμένη ἢ πιστὴ σύζυγος. Ἀμέσως καθ' ὅλον τὸν Παράδεισον τοιαύτη διεχύθη ἀπελπισία καὶ κατήφεια, ὥστε ἡ Ἰουλιέττα ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν Ῥωμαῖον, ἵνα χύσῃ πικρὰ δακρυα, ἡ Λαύρα ἔπαυσεν ἐπὶ στιγμὴν νὰ θαυμάζηται εἰς τοὺς ὑπερηφάνους ὀφθαλμοὺς τοῦ Πετράρχου καὶ ἡ Ἐλοΐζα ἐγένετο μελαγχολικὴ μετὰ θλίψεως παρατηροῦσα τὸν Ἀβελάρδον, ἐνῷ ἡ Μαίρη ἔμεινεν ἐκστατική. Ἐν τούτοις ὁ νεαρὸς βασιλεὺς ἐσκέπτετο: «Ὄχι, δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω, ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον μετεβλήθη ἡ ἀνθρωπότης, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς οὔτε μία γυνὴ πιστή· πολλάκις καὶ αὐτοὶ οἱ προσεκτικώτεροι παρατηρηταὶ ἐξαπατῶνται εὐκόλως. Πρέπει νὰ ἴδω τὰ πράγματα μὲ τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμούς.» Καὶ ἐπιβὰς μικρᾶς ἡλιακῆς ἀκτῖνος κατῆλθεν ἀμέσως εἰς τὴν γῆν φθάσας μίαν πρωΐαν εἴς τινα κῆπον γεμάτον ἀπὸ κρῖνα καὶ εὐωδιάζοντα ἄνθη. Ῥόδα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον ἀκόμη ἀνοίξῃ, ἀναγνωρίσαντα τὸν Ἔρωτα ἤνθησαν ἀποτόμως καὶ τὰ πτηνὰ πτερυγίζοντα πέριξ του ἐτραγῴδουν κελαδήματα ἁρμονικά.

* * *

Μετ' ὀλίγον χρόνον ἐπὶ τῆς εὐρυτέρας πλατείας τῆς μεγαλειτέρας πόλεως τοῦ κόσμου ἐπαρουσιάσθη αἰφνιδίως μετὰ πρωταφανοῦς ἐπιδείξεως παράδοξος ξένος. Ἂν καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ τὸν ἐξελάμβανέ τις ὡς τινα ἀγύρτην, ἐπειδὴ ἵστατο ὄρθιος ἐφ' ἁμάξης κάμνων διαφόρους χειρονομίας ἐν τῷ μέσῳ μεγάλου θορύβου σαλπίγγων καὶ τυμπάνων, ἐν τούτοις δὲν ὡμοίαζε μὲ τοὺς ἀπατεῶνας ἐκείνους, τοὺς ὁποίους βλέπομεν καθ' ἑκάστην. Ἡ κεκοσμημένη μὲ λόφους περικεφαλαία του, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, δὲν ἦτο ἐκ χαλκοῦ, ἡ δὲ πορφύρα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπὶ τῶν ὤμων, δὲν ἦτο, ὅπως ἄλλων, εὐτελής. Εἶχε τὴν μακρὰν καὶ χρυσίζουσαν κόμην του ἀτημελήτως ἐρριμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω, κεκοσμημένος δὲ ὁλόκληρος μὲ ἀπαστράπτοντας λίθους ἐσπινθηροβόλει θέλγων καὶ διεγείρων τὸν θαυμασμόν. Παρατηρῶν τις τὴν νεαρὰν καὶ ἀγέρωχον ὄψιν του, φοβερὰν ὡς ἀστραπὴ καὶ ὡραίαν ὡς ἄνθος, ἐνόμιζεν, ὅτι εὑρίσκετο ἐνώπιον θεοῦ τινος μεταμορφωμένου τεχνηέντως εἰς ἔμπορον ἀγύρτην. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἅμαξαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἵστατο καὶ τὴν ὁποίαν περιεκύκλου πλῆθος ἄπειρον λευκῶν περιστερῶν, ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο κατεσκευασμένη, ἐκ σαπφείρου πεποικιλμένου ἀπὸ ἀστέρας ἢ πολυτίμους ἀδάμαντας. Οἱ δὲ νεαροὶ μουσικοί του, οἱ μὲν κροτοῦντες τύμπανα, οἱ δὲ σαλπίζοντες πέριξ δύο κιβωτίων, τὰ ὁποῖα θὰ περιεῖχον ἀναμφιβόλως πρωτοφανῆ ἐμπορεύματα, εἶχον ἐπὶ τῶν νώτων πτέρυγας ἐστολισμένας μεγαλοπρεπῶς μὲ ταινίας ὅλων τῶν χρωμάτων τοῦ κόσμου, ὥστε ἀπὸ μακρὰν ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἦσαν μικροὶ ἄγγελοι καταβάντες τοῦ Παραδείσου.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἡ ἄφιξις τοῦ παραδόξου τούτου ἀνθρώπου ἐκίνησε τὴν περιέργειαν ὁλοκλήρου τῆς πόλεως. Πᾶσαι αἱ γυναῖκες συνηθροίσθησαν πέριξ του. Αἱ πτωχαὶ ἐξ αὐτῶν ἀφῆκαν τὰ πενιχρά των οἰκήματα, αἱ δὲ πλούσιαι τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαρά των. Αἱ θύραι τῶν μοναστηρίων ὡς διὰ μαγείας ἠνοίχθησαν καὶ ἐξεχύθησαν ὅλαι οἱ κολογραῖαι. Δὲν ὑπῆρχον πλέον μαθήτριαι εἰς τὰ σχολεῖα, διότι ὅλαι εἶχον συρρεύσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς τὸν ὡραῖον καὶ ὑπερήφανον ξένον.

Τότε ἐκεῖνος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ κεχηνὸς πλῆθος εἶπεν:

— Βλέμματα ἐξ ἀστέρων, μειδιάματα ἐξ ἀνθέων, χάριτες, καλλοναί, θέλγητρα, ὦ γυναῖκες, ἀκούσατέ με. Μάθετε, ὅτι δὲν μὲ ὡδήγησεν εἰς τὸν τόπον τοῦτον ἡ ἐλπὶς κέρδους, διότι δὲν πωλῶ, ἀλλὰ χαρίζω. Δὲν δίδω ὅμως οὔτε ἀρώματα, οὔτε ψιμμύθια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, δροσερώτεραι ἀπὸ τὴν αὔραν τῆς ἀνοίξεως, δὲν ἔχετε καθόλου ἀνάγκην, οὔτε πίλους, οὔτε κοσμήματα. Τί προσφέρω λοιπὸν δωρεάν; Ἐ'σθῆτας. Ἀλλ' ἐσθῆτας, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν θὰ εὕρητε εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου, ἐσθῆτας μαγικάς, ἐσθῆτας πρωτοφανεῖς. Χάρις εἰς αὐτὰς θὰ ἐκπληρωθῶσιν, ὦ γυναῖκες, αἱ διακαέστεραι εὐχαί σας, χάρις εἰς αὐτὰς θὰ πραγματοποιηθῶσιν, ὦ ἀθῶαι παρθένοι, τὰ γλυκύτερά σας ὄνειρα! Ἔχω δύο εἰδῶν· αἱ μὲν εἶναι ἐρυθραί, αἱ δὲ λευκότεραι ἀπὸ τὸ λευκότερον κρίνον. Πρὶν ἐκλέξητε, μάθετε τὰ πλεονεκτήματα καὶ τῶν δύο. Αἱ πρῶται πραγματοποιοῦσι πᾶσαν ἐπιθυμίαν, παρέχουσιν ἄπειρα πλούτη, πᾶσαν πολυτέλειαν, ἀλλ' ὅμως ἐκθηλύνουσι τὴν ψυχήν, ἀπομακρύνουσι τὴν ἀρετὴν καὶ ἡ γυνή, ἥτις φορεῖ τὴν ἐρυθρὰν ἐσθῆτα δὲν καθίσταται οὔτε πιστὴ ἐρωμένη, οὔτε πιστὴ σύζυγος.

[1] Σ. Μ. Αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ τῶν ἀτυχῶν ἐραστῶν Μαίρης Βέμπερ καὶ Μιχαὴλ Μιμίκου, οἵτινες τὰς ἡμέρας αὐτὰς προσήνεγκον ἑαυτοὺς μεθ' ἡρωϊκῆς αὐταπαρνήσεως ὁλοκαύτωμα εἰς τοῦ Ἔρωτος τὸν βωμόν.

Ὅλαι αἱ γυναῖκες, ἀφ' οὗ ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους, συνωθοῦντο μετὰ θορύβου πέριξ τῆς ἁμάξης, τείνουσαι τὰς χεῖρας, ὅπως λάβωσιν, ὅπως ἁρπάξωσι τὰς ἐρυθρὰς ἐσθῆτας.

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησεν :

— Πόσον ὅμως αἱ λευκαὶ ἐσθῆτες εἶναι προτιμητέαι ! προσέξατε νὰ ἐκλέξητε ἐξ αὐτῶν. Χάρις εἰς ταύτας θὰ γνωρίσητε τὸν ἀφελῆ καὶ ἀθῷον ἐνθουσιασμὸν νὰ ἀγαπήσητε καὶ νὰ ἀγαπηθῆτε ἐν ἐπουρανίᾳ εἰρήνῃ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ ψυχὴ τέρπεται. Οὐδεμία φιλοδοξία, ἥτις ταράσσει ! οὐδεμία μετάνοια, ἥτις ἀπελπίζει ! Θὰ γείνητε πισταὶ καὶ ἔντιμοι ἐρωμέναι ἐντίμων καὶ πιστῶν ἐραστῶν. Διὰ νὰ σᾶς ἀποκτήσωσι, διὰ νὰ εἶναι ἄξιοι νὰ μὴ σᾶς ἀπολέσωσί ποτε, θὰ διατηρηθῶσι καλοί, γενναῖοι, ἄδολοι, ἔντιμοι, ἡρωϊκοί. Δὲν θὰ σᾶς παράσχωσιν ἡγεμονικὰ πλούτη καὶ βασιλικὴν πολυτέλειαν, τὰ περιπαθῆ καὶ τρυφερά των φιλήματα δὲν θὰ ἀνάπτωσιν ἐπὶ τῶν χειλέων σας, κατατριχούσας φλόγας, ἀλλὰ θὰ ἔχετε εἰς τὰ χείλη καὶ εἰς τὸ παρθενικόν σας μέτωπον διαρκῆ δροσερότητα, ὡς νὰ σᾶς ἤγγισεν ἐλαφρὰ πτέρυξ ἀγγέλου ραντισμένη ἀπὸ τὴν δρόσον τοῦ παραδείσου. Ἡ γυνή, ἥτις θὰ φέρῃ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα, θὰ γείνῃ πιστὴ καὶ ἔντιμος ἐρωμένη, πιστὴ καὶ ἔντιμος σύζυγος ! Βλέμματα ἐξ ἀστέρων, μειδιάματα ἐξ ἀνθέων, χάριτες, θέλγητρα, καλλοναί, ὦ γυναῖκες, προτιμήσατε τὰς λευκὰς ἐσθῆτας, αἵτινες εἶναι λευκότεραι ἀκόμη ἀπὸ τὸ λευκότερον κρίνον !

Μετὰ δυσκολίας τὸν ἀφῆκαν νὰ τελειώσῃ τοὺς λόγους τούτους· ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη αἱ γυναῖκες ἀναρίθμητοι συνωστίζοντο, κραυγάζουσαι μετὰ μανίας:

— Τὴν ἐρυθράν !

— Ἀπὸ τὰς ἐρυθρὰς ἐσθῆτας !

— Καὶ ἐγὼ ἐρυθράν !

— Εἰς ἐμὲ δὲν ἔδωκες ἐρυθράν !

Ὁ ἔμπορος δὲν ἤξευρε, ποῖον πρῶτον ν' ἀκούσῃ, τόσος ἐγένετο θόρυβος. Ἂν καὶ οἱ ἀγγελόμορφοι μουσικοί του τὸν ἐβοήθουν μετὰ θαυμαστῆς ταχύτητος, δὲν ἠδύνατο νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν μανίαν τῶν συνωθουμένων γυναικῶν, αἵτινες ἐλάμβανον, ἔσυρον, ἥρπαζον μετὰ πάθους τὰς ἐρυθρὰς ἐσθῆτας. Ἡ διανομὴ διήρκεσε μέχρι τῆς νυκτός. Ὅλαι αἱ γυναῖκες, πτωχαί, πλούσιαι, βασιλικαὶ ἀκόλουθοι, πριγκήπισσαι, καλογραῖαι νεαραί, ἀθῷαι μαθήτριαι δὲν ἀπεσύρθησαν παρὰ ὅτε εἶδον, ὅτι τὸ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰς ἐρυθρὰς ἐσθῆτας, ἦτο πλέον κενόν. Ὑπῆρχεν ἀκόμη ἓν κιβώτιον, τὸ ὁποῖον δὲν ἠνοίχθη καθόλου· ἦτο τὸ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰς λευκὰς ἐσθῆτας.

*
* *

Ἀφοῦ ὁ νεαρὸς βασιλεὺς Ἔρως ἐπανέλαβε τὴν δοκιμασίαν ταύτην εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς οἰκουμένης, εἰς ὅλα τὰ προάστεια καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ μικρότερα χωρία, χωρὶς νὰ συναντήσῃ μίαν γυναῖκα, ἥτις νὰ προτιμήσῃ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα ἀπὸ τὴν ἐρυθράν, κατελήφθη ὑπὸ ἀπελπισίας καὶ μελαγχολίας ἀφορήτου. Δὲν εἶχον ψευσθῆ ἐκεῖνοι, οἵτινες τῷ ἀνήγγειλαν, ὅτε εὑρίσκετο εἰς τοὺς οὐρανούς, τὴν φοβερὰν εἴδησιν ! Ἀπώλεσε διὰ παντὸς τὴν παγκόσμιον δόξαν του. Ἡ τρυφή, τὰ πλούτη, ἡ πολυτέλεια ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ σκοπός, ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῶν γυναικείων ἐπιθυμιῶν, τῶν παρθενικῶν ὀνείρων ! Ἀφοῦ ἐπὶ τόσους αἰῶνας ὑπῆρξεν ἐπίδοξος βασιλεὺς τοῦ ἁγίου καὶ εἰλικρινοῦς ἔρωτος, τῆς ἀθῴας εὐτυχίας, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν ἐντίμων ἐρωτικῶν ἀσπασμῶν, τῶν ἡρωϊκῶν χάριν τῆς τιμῆς αὐταπαρνήσεων, δὲν ἦτο πλέον τίποτε ἐπὶ τῆς γῆς. Φεῦ ! ἦτο φοβερὰ δοκιμασία δι' ἕνα τόσον ποιητικὸν θεόν, τὸν ὁποῖον ἀπηρνήθησαν πάντες οἱ ὁπαδοί του, οἵτινες ἄλλοτε τὸν ἐλάτρευον πιστῶς.

Μίαν ἑσπέραν, ὅτε παρὰ τὴν ἀκτὴν ἠρεμούσης θαλάσσης καθήμενος ὠνειροπόλει μελαγχολικὰ ὀνειροπολήματα, ἤκουσεν ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς θόρυβον βημάτων. Ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ διέκρινεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης μικρὰν κόρην, πτωχικὰ ἐνδεδυμένην, ὠχράν, ἀλλὰ πολὺ θελκτικὴν καὶ ὡραίαν. Ἐπλησίασε μὲ δειλίαν πρὸς τὸν Ἔρωτα καὶ μὲ φωνὴν τρέμουσαν εἶπεν :

— Ὦ ! σὲ παρακαλῶ, μὴ θυμώσῃς ἐναντίον μου· φοβοῦμαι τόσον πολύ ! Θὰ μὲ εὕρῃς ἴσως τολμηρὰν καὶ αὐθάδη. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν σήμερον πολλαὶ γυναῖκες ἐφώναζον πέριξ τῆς ἁμάξης σου : «Τὴν ἐρυθράν, ἀπὸ τὰς ἐρυθράς, καὶ ἐγὼ ἐρυθράν !» Δὲν ἐτόλμησα, ἐπειδὴ εἶμαι δειλή, νὰ σοῦ ζητήσω καὶ ἐγώ, ἀλλ' ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἀποκτήσω μίαν ἐσθῆτα, ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι.

— Σύ, καλή μου κόρη ; εἶπεν ὁ Ἔρως.

— Ναί, βλέπεις τὴν πτωχικὴν ἐκείνην καλύβην εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀτραποῦ ; Ἐκεῖ κατοικῶ μὲ τὸν θεῖον καὶ τὴν θείαν μου. Εἶναι τόσοι καλοί, αὐτοὶ μὲ υἱοθέτησαν ἀπὸ μικρὸ παιδί, αὐτοὺς στὸν κόσμο ἔχω ὡς γονεῖς, γιατὶ μητέρα καὶ πατέρα δὲν ἐγνώρισα ποτέ. Ἔχουν ἕνα υἱὸν δύο ἔτη μεγαλείτερον ἀπὸ ἐμέ, ὅστις ἐργάζεται εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐν ᾧ ἐγὼ βόσκω τὰ πρόβατα. Τὸν ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷ. Νὰ ἤξευρες, πόσον εἶναι καλός. Πρόκειται νὰ μᾶς ἑνώσουν μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Θὰ ἤμην εὐτυχής, δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσα τίποτε ἄλλο, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ζοῦσα μαζί του εὐτυχισμένη, ἔντιμη, πιστή. Θέλω νὰ εἶμαι πιστὴ ἐρωμένη, θέλω νὰ γείνω πιστὴ σύζυγος. Λοιπὸν μὲ ἐννοεῖς καὶ ἂν δὲν σοῦ εἶναι δύσκολον, κάμε μου τὴν χάριν, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ δώσῃς μίαν ἐσθῆτα ἀπὸ τὰς λευκάς.

Ὁ βασιλεὺς Ἔρως ἐγερθεὶς ὑπερηφάνως ἔρριψε τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς οὐρανούς. Ὑπῆρχε λοιπὸν ἐπὶ τῆς γῆς καρδία γυναικὸς μὲ ἁπλῆν καὶ ἔντιμον περιπάθειαν!

Τοῦτο μόνον ἤρκει ὅπως μὴ ἀποσβεσθῇ καθ' ὁλοκληρίαν ἡ δόξα του, τῷ ἐφαίνετο, ὅτι ἐπανέκτα τὴν θείαν κυριαρχίαν του. Μετ' ἀνεκφράστου χαρᾶς τῇ ἔδωκε τὴν λευκὴν ἐσθῆτα, τὴν λευκοτέραν ἀπὸ τὴν χιόνα, τὴν λευκοτεραν ἀπὸ τὸ λευκότερον κρίνον καὶ πρὸς τούτοις ἀπεφάσισε νὰ ἀνταμείψῃ διὰ μεγάλης τιμῆς τὴν πτωχὴν ταύτην κόρην, τὴν τόσον ὠχράν, τόσον παραπονετικήν.

— Πότε θὰ σὲ νυμφεύσουν; τὴν ἠρώτησεν.

— Νομίζω τὴν ἐρχομένην τρίτην τὸ πρωΐ· ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ κάμουν μεγάλην τελετήν, διότι εἴμεθα πολὺ πτωχοί.

Καὶ ἐδάκρυσε παραπονετικὰ κλίνασα πρὸς τὰ κάτω τὴν ὡραίαν της κεφαλήν.

— Ἀπ' ἐναντίας θὰ σοῦ γείνῃ μεγάλη καὶ ὡραία τελετὴ ἀπ' ἐκείνας, αἵτινες δὲν ἔγειναν ποτὲ εἰς τοὺς γάμους τῆς μεγαλειτέρας πριγκίπησσης.

Καὶ ἀμέσως διολισθήσας ἐπὶ ἀκτῖνος τῆς σελήνης ἀνέβη εὔθυμος εἰς τοῦ Παραδείσου τὰ δώματα, ἔνθα κατοικεῖ διαρκῶς. Ποῖον ἦτο τὸ σχέδιόν του ; Ἀπεφάσισε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν τελετὴν τῶν γάμων τῆς κόρης ἐκείνης, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ παραστῇ μόνος. Ἀφ' οὗ ἔφθασεν ἡ ἡμέρα κατέβη ἐκεῖ κάτω παρακολουθούμενος ἀπὸ ζεύγη ἐπιδόξων καὶ ἐντίμων ἐραστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνετο ὁ Ρωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττα, ἡ Λαύρα καὶ ὁ Πετράρχης, ὁ Ἀβελάρδος καὶ ἡ Ἐλοΐζα, ἡ Μαίρη καὶ ὁ Μιμῖκος καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἐρασταί, τοὺς ὁποίους ἡ τιμὴ καὶ ἡ πίστις ἀπηθανάτισαν.

Θὰ ἦτο ὡραία καὶ πρωτοφανὴς τελετὴ διὰ τοὺς γάμους τῆς πτωχῆς ἐκείνης κόρης ! Ἀλλ' ὅτε ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη συνοδία ἔφθασεν ἐπὶ τῆς γῆς πλησίον τῆς καλύβης, ὁ βασιλεὺς Ἔρως παρετήρησεν, ὅτι ἡ θύρα ἦτο κεκαλυμμένη μὲ παραπέτασμα πένθιμον. Ἐξεπλάγη καὶ ἠρώτησεν ἕνα χωρικόν, ὅστις διέβαινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Ἀπέθανεν, ἀπεκρίθη οὗτος, ἡ κόρη, ἡ ὁποία κατοικοῦσεν εἰς τὴν καλύβην αὐτήν.

Τότε ὁ Ἔρως ἔκλαυσε πικρῶς, διότι ἡ πτωχή, ἡ ἀθῴα παρθένος, ἀπέθανεν ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ ὑμεναίου της, φεῦ ! φέρουσα τὴν λευκὴν ἐσθῆτα, τὴν λευκοτέραν ἀπὸ τὴν χιόνα, τὴν λευκοτέραν ἀπὸ τὸ λευκότερον κρίνον.

Ἀλλοίμονον ! μία μόνον γυνὴ εὑρέθη ἐπὶ τῆς γῆς νὰ προτιμήσῃ νὰ γείνῃ πιστὴ καὶ ἔντιμος ἐρωμένη, πιστὴ καὶ ἔντιμος σύζυγος καὶ ὅμως δὲν ἔζησεν !

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

Καθ' ἑκάστην ἀναχώρησιν ἡ μαρκησία συνώδευε τὸν σύζυγόν της εἰς Ἄβρην, χωριζομένη δ' ἀπ' αὐτοῦ ἔχυνεν ἄφθονα δάκρυα.

Κατὰ τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ταξείδιον, ὀλίγας ἡμέρας ἔμεινεν εἰς Κοῦβαν, ἔφερε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ θαυμασίαν μιγάδα νεάνιδα ἐκ τῶν ἰδιοκτησιῶν του. Ἡ μαρκησία, μ' ὅλην αὐτῆς τὴν ὀξυδέρκειαν, παρέλαβεν αὐτὴν ἀνυπόπτως ὡς θαλαμηπόλον, εἶδε δὲ ὅτι αὕτη ὑπετάσσετο καὶ ὑπερβαλλόντως τὴν περιεποιεῖτο.

Ἡ μιγὰς αὕτη ὀνομάζετο Μερσεδές.

Ἡ Μερσεδὲς ταχέως ἀπέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς κυρίας της καὶ κατέστη ἡ ἐξ ἀπορρήτων αὐτῆς.

Ἄλλως τε παρεῖχε τὴν ὑπηρεσίας αὐτῆς περιποιητικώτατα, ὑπετάσσετο δὲ ἀγογγύστως ἀείποτε τῇ κυρίᾳ της.

Τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ ἡ μαρκησία, ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ καλλονῇ, ἀπήστραπτεν ἐκ τῆς αἴγλης, περὶ ἧς καὶ νῦν ἔτι ὁμιλοῦσιν.

Ὁ γάμος της ἐχρονολογεῖτο πρὸ πέντε ἐτῶν, ὁ δὲ μαρκήσιος δὲν εἶχε κληρονόμους.

Οὐδεμία ἔρις εἶχε διαταράξει τὸν ὁρίζοντα τῶν συζύγων.

Ὁ κύριος Ἀρτὰν ὑπέφερεν ἀλλ' ἐσιώπα.

Ἔκυπτε πρὸ τῶν φαντασιοπληξικῶν καὶ τῶν ἰδιοτροπικῶν τῆς συζύγου του καὶ ἐσέβετο τὰς θελήσεις αὐτῆς.

Ἡ ἕνωσις λοιπὸν αὐτῶν ἦν τελεία, ὅτε, ἓν ἔτος πρὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἄρχεται ἡ παροῦσα ἱστορία, ἀπόλυτος ἀνάγκη ἀπῄτει τὴν παρουσίαν του εἰς τὰς ἀποικίας.

Ἱκέτευσεν ἐκ νέου τὴν μαρκησίαν ν' ἀκολουθήσῃ αὐτόν.

Εἰς μάτην.

Ἐν τούτοις ἔκλαυσεν ἐπὶ τῷ χωρισμῷ ἡ νεαρὰ γυνή.

Ἀλλ' ἐφάνη ἄκαμπτος.

Ὁ μαρκήσιος ὑπέκυψε καὶ ἀπῆλθεν.

Ἔκτοτε ὁ κύριος Ἀρτὰν, ὡς μοιραίως συμβαίνει εἰς τοὺς μεγάλους ἰδιοκτήτας ἐν ταῖς ἀποικίαις, ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ εἰς τὰς γαίας του, σοβαραὶ δὲ περιπλοκαὶ ἐκώλυον αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ.

Ἀνταρσία τις, ἣν συνετέλεσε νὰ καταστείλῃ ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ της ἀπησχόλησεν αὐτὸν ἐπὶ μακρόν.

Κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας ἀντήλλασσε μετὰ τῆς μαρκησίας συχνὰς ἐπιστολάς, ἐν αἷς ἀμφοτέρωθεν ἐξεδηλοῦτο ὁ θερμότερος ἀμοιβαῖος ἔρως.

Βαθμηδὸν αἱ ἐπιστολαὶ ἠραιώθησαν.

Ὁ μαρκήσιος προεφασίζετο τὰ συμβάντα, ἅτινα πολὺ ἀνησύχουν αὐτόν.

Πρό τινων ἑβδομάδων ἔγραφεν ὑποδηλῶν ὅτι ἡ εἰς Κοῦβαν διαμονή του θὰ παρετείνετο ἐπὶ πολὺ ἔτι.

Τέλος, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ βαρόνος ἐλάμβανε τὴν μυστηριώδη ἐπιστολὴν τῆς νεαρᾶς γυναικός, αὕτη πρὸ μηνὸς καὶ πλέον ἐστερεῖτο εἰδήσεων ἐξ Ἀβάνας.

Ἦτο ἡ δεκάτη τῆς ἑσπέρας.

Τὸ μέγαρον Ἀρτὰν ἦν βεβυθισμένον εἰς σκότος σχεδὸν πλῆρες.

Ἐκ τῶν δώδεκα παραθύρων τῆς προόψεως, ἐν τῷ πρώτῳ ὀρόφῳ, ἓν καὶ μόνον ἐφαίνετο φωτιζόμενον.

Τὸ φῶς προήρχετο ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου θαλάμου τῆς μαρκησίας.

Ἦν δ' ὁ θάλαμος οὗτος μικρὸν δωμάτιον, ἀλλὰ θαυμασίως διεσκευασμένον δι' ὀνειροπολήσεις καὶ τρυφερὰς συνεντεύξεις.

Ἡ μαρκησία ἠυχαριστεῖτο ἐκεῖ, εὑρισκομένη μεταξὺ τοῦ κυμβάλου της, τοῦ γραφείου της, τοῦ διβανίου της καὶ δύο ἢ τριῶν χαμηλῶν ἑδρῶν ἐκ μεταξῆς χρυσοποικίλτου.

Τὸ πᾶν ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ ἀπέπνεεν ἡδύτητα καὶ χάριν.

Ἡ Ματθίλδη ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνακλίντρου πρὸ τῆς ἑστίας καὶ τοὺς πόδας ἔχουσα ἐπὶ πυροστατῶν, διότι αἱ νύκτες ἦσαν ψυχραί, ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ τηλεγράφημα.

Ἡ ὑπερήφανος καὶ τόσον ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία της προέδιδεν ἀνυπομονησίαν.

— Πόσον ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ! ἐψιθύρισεν.

Ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ ἐκκρεμές.

Οἱ δεῖκται τῇ ἐφαίνοντο πετῶντες ὡς ἵπποι ἐν ἱπποδρομίῳ· τόσῳ ζωηρὰ ἦν ἡ ἀνησυχία της.

Ἐδείκνυον τὴν δεκάτην καὶ δέκα λεπτά, εἶτα τὴν δεκάτην καὶ τέταρτον, καὶ εἴκοσι λεπτά.

Ἡ μαρκησία ἀφῆκε κραυγὴν ὀργῆς καὶ ἐφώνησε:

— Μερσεδές!

Ἡ μιγὰς εἰσῆλθε πάραυτα.

Ἦν δ' αὕτη εἰκοσαέτις περίπου. Τὸ χρῶμα αὐτῆς ἦτο σχεδὸν λευκόν, μόλις δὲ τὰ βαθυχρούστερα βλέφαρά της καὶ ὁ περὶ τοὺς ὄνυχας αὐτῆς σκιερὸς κύκλος προέδιδον τὸ μικτὸν αἷμά της.

Τὸ ὠοειδὲς καὶ κανονικὸν πρόσωπόν της καὶ τὰ λεπτὰ αὐτῆς χαρακτηριστικὰ ἀπέπνεον χάριν καὶ γοητείαν.

Ἡ μέλαινα κόμη της ἦν ἐβοστρυχισμένη ἐν κιτρίνῃ μεταξίνῃ καλύπτρᾳ, ἡ δὲ περίκομψος ἀνοικτοῦ χρώματος ἐσθὴς αὐτῆς προέδιδε σῶμα εὔπλαστον καὶ ρωμαλέον.

— Ὁ βαρόνος δὲν ἦλθεν, εἶπεν ἡ μαρκησία. Ἔδωκες τὴν ἐπιστολήν;

— Μαλιστα, κυρία. Τὴν ἔδωκα εἰς τὸν Ἰωσὴφ τὸν θαλαμηπόλον τοῦ κυρίου βαρόνου.

— Ἦτο ἐκεῖ;

— Ὁ κύριος βαρόνος διέταξε νὰ ζεύξωσι τὴν ἅμαξάν του.

— Μὴ μὲ ἀφίνεις, Μερσεδές, εἶμαι νευρική, ἀσθενής. Ἔχω ἀνάγκην νὰ μὴ ἦμαι μόνη.

Ἔδειξεν αὐτῇ τὸν χάρτην, ὃν ἐκράτει.

— Δὲν εἶπες εἰς κανένα διὰ τὸ τηλεγράφημα τοῦτο;

— Ἡ κυρία μοὶ τὸ ἀπηγόρευσεν. Εἰς κανένα.

— Καλῶς.

Ἡ μιγὰς ἐκαθέσθη ἐκ τοῦ τάπητος παρὰ τοὺς πόδας τῆς μαρκησίας καὶ ὕψωσεν ἐπ' αὐτῆς ὀφθαλμοὺς πλήρεις τρυφερότητος. Ἀλλ' ὀξυδερκὴς παρατηρητὴς θὰ ἠννόει ὅτι ἔτεινε τὸ οὖς προσέχουσα καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον ἐν τῷ μεγάρῳ θόρυβον.

Ἀκούσασα ἐλαφρὸν κριγμὸν τῆς κατὰ τὴν ὁδὸν Βιλ-Λεβὲκ θύρας ἀνεσκίρτησε.

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἅμαξα ἵστατο πρὸ τῆς μεγάλης θύρας, ἡ δὲ μαρκησία ἀνέκραξε μετὰ στεναγμοῦ ἀνακουφίσεως:

— Εἶναι αὐτός. Ἐπὶ τέλους!

Ἡ Ματθίλδη Ἀρτὰν ἦν ἀληθῶς ἔξοχον πλάσμα. Ἡ ἐξ ἐρυθροῦ ὁλοσηρικοῦ ἐσθὴς αὐτῆς, ἀτελῶς κλειομένη ἄφινε νὰ διαφαίνωνται στήθη εὐτραφῆ ὡςτροφοῦ.

Εἰς ἓν νεῦμά της ἡ μιγὰς ἀπῆλθε. Σχεδὸν δὲ παρευθὺς εἰσήγαγεν ἀνεγείρουσα τὸ καταπέτασμα τῆς θύρας τὸν βαρόνον Ζὰμ καὶ πάλιν ἐξῆλθε.

Τὸ καταπέτασμα ἐπανέπεσεν, ὁ δὲ βαρόνος καὶ ἡ Ματθίλδη εὑρέθησαν μόνοι ἐν τῷ δωματίῳ.

Ὁ ἰσχυρὸς οἰκονομολόγος ἦν εὔστροφος καὶ εὐθυτενὴς ὡς νεανίας.

Ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς μαρκησίας διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χείλη του καὶ τὴν ἠσπάσθη περιπαθῶς.

— Τηρεῖτε τὴν γαληνιαίαν ἀπάθειάν σας, ἤρξατο λέγουσα ἡ νεαρὰ γυνὴ δι' εἴρωνος ὕφους. Ἐγκολποῦσθε τὴν ἠρεμίαν ἄρχοντος, ὅστις κατισχύει τῶν πάντων, καὶ αὐτῶν τῶν ἐναντίων συμβεβηκότων. Βεβαίως πιστεύετε ὅτι εὑρίσκεσθε ὑπεράνω τῶν συμφορῶν, αἱ ὁποῖαι προσβάλλουσι τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους. Ὁ κεραυνὸς δὲν σᾶς τρομάζει!

— Εἶν' ἀληθές.

Ἔσυρε βραδέως ἀνάκλιντρον πλησίον τοῦ τῆς μαρκησίας, ἀπέθηκεν ἔν τινι γωνίᾳ τὴν ῥάβδον του, ἐπὶ τοῦ κυμβάλου δὲ τὸν πῖλόν του καὶ ἐκαθέσθη μετὰ στεναγμοῦ εὐχαριστήσεως.

— Δὲν ἐννοῶ τὰ αἰνίγματα, κόρη μου, εἶπε τότε. Ἐξηγήθητι, ἂν θέλῃς νὰ σ' ἐννοήσω.

— Ἀπωλέσθην!

Ὁ τραπεζίτης ἐποιήσατο κίνησιν δυσπιστίας.

— Ἀπωλέσθης! εἶπε καὶ διατί πρὸς θεοῦ!

— Ναί, ἀπωλέσθην ἀφεύκτως!

— Εἶναι μεγάλη ἡ λέξις.

— Εἶναι γεγονός. Ὁ κύριος Ἀρτὰν ἔρχεται.

— Πῶς!

— Ἰδοὺ τὸ τηλεγράφημα, εἶπεν ἡ μαρκησία τείνουσα αὐτῷ τὸν κυανοῦν χάρτην.

— Πότε τὸ ἔλαβες;

— Πρὸ ὀλίγου.

— Φθάνει πότε;

— Αὔριον ἀνυπερθέτως.

— Οὔφ! ἀναπνέω, εἶπεν ὁ βαρόνος πάντοτε ἀτάραχος. Ἂν τις ὑπελόγιζε τί δύναται νὰ πράξῃ εἰς εἴκοσι τέσσαρας ὥρας, δὲν θὰ ἐτελείωνε. Παρ' ὀλίγον νὰ μὲ φοβίσῃς! Ἔχομεν καιρόν.

— Ἀλλά, εἶπεν ἱκετευτικῶς ἡ νεαρὰ γυνή, ὡμίλει σοβαρῶς.

— Δὲν ὁμιλῶ σοβαρῶς;

— Ἀληθῶς...

— Εἰς οὐδένα ἔδωκα τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέσῃ τὸ ἐναντίον.

— Ὁ κίνδυνος εἶναι μέγας!

— Διὰ ποῖον; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος ἀστεϊζόμενος.

— Μὲ βασανίζεις! Δι' ἐμέ. Σκέφθητι!

— Ἔστω.

— Ὁ κύριος Ἀρτὰν εὑρίσκεται εἰς Κοῦβαν πρὸ δεκατεσσάρων μηνῶν.

— Κακῶς ἔπραξεν. Ὅταν τις ἔχῃ τὸ πλεονέκτημα νὰ ἔχῃ ὡραίαν σύζυγον, ἕνα ἀνεκτίμητον θησαυρὸν ὡς σέ, δὲν τὸν ἀφίνει ἐκτεθειμένον εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους τῆς μεγάλης Βαβυλῶνος.

— Μήπως πταίει αὐτὸς ἂν ἔμεινα εἰς Παρισίους;

— Συγγνώμην. Διατί νὰ μὴ κάμῃ χρῆσιν τοῦ δικαιώματος, ὅπερ τῷ παρέχει ὁ νόμος διὰ νὰ σὲ ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς;

— Μὴ ἀστεΐζεσαι. Τί θὰ εἴπῃ ἂν μάθῃ τὴν κατάστασίν μου ;

— Τὴν ἀγνοεῖ. Μόνη ἡ θαλαμηπόλος σου εἶναι ἐν γνώσει τῶν πραγμάτων. Ἀλλ' ἔχῃς τυφλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν Μερσεδές, τὴν ὁποίαν σοὶ ἔστειλεν ἐξ Ἀβάνας ὁ σύζυγός σου ὡς δῶρον, ὀλέθριον δῶρον ἴσως.

— Ὄχι. Ἡ Μερσεδὲς μὲ ἀγαπᾷ καὶ εἶναι ἀφοσιωμένη εἰς ἐμέ. Εἶμαι βεβαία.

— Ἔστω.

— Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἐσωζόμην. Ὁ ἰατρὸς προειδοποιήθη. Οὐδεὶς ἐδῶ ἠννόησε τί συμβαίνει χάρις εἰς τὰς ληφθείσας προφυλάξεις. Αὔριον ἴσως θὰ ἔχωμεν ἕνα υἱὸν ἢ μίαν θυγατέρα.

— Συγγνώμην ! Θὰ ἔχῃς, φιλτάτη, ὅπερ δὲν εἶναι τὸ αὐτό. Ὡς κληρονόμους ἀναγνωρίζω μόνον τὰ νόμιμα τέκνα. Δι' αὐτὸ ἐνυμφεύθης.

Ἡ μαρκησία ἐκτύπησεν αὐτὸν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ ριπιδίου της ἐπὶ τῶν δακτύλων.

—Εἶσαι τέρας ! εἶπεν. Ἀλλ' ἂς μὴ χάνωμεν τὸν καιρὸν εἰς λόγους. Τί μέλλει γενέσθαι ;

Ὁ βαρόνος ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν.

— Πότε ἔλαβες τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν τοῦ μαρκησίου ;

—Πρὸ ἓξ ἑβδομάδων,περὶ τὰ τέλη Μαρτίου.

— Δὲν σοὶ ἀνήγγειλε τὴν ἐπάνοδόν του;

— Ποσῶς.

— Πόθεν εἶναι αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα ;

— Ἐξ Ἀβάνας. Τηλεγραφεῖ ὁ ἀνταποκριτής σου Μορέλ.

— Ἂς τὸ ἴδωμεν.

Ὁ γέρων Ροζενδὰλ ἀνέγνω μετὰ προσοχῆς τὰς δύο γραμμὰς τοῦ τηλεγραφήματος :

« Ὁ μαρκήσιος ὡς ἔμαθον ταύτῃ τῇ στιγμῇ ἐπεβιβάσθη κρυφίως ἐπὶ τοῦ *Λαβραδορ*.»

— Τὸ *Λαβραδὸρ* καταπλέει αὔριον εἰς Ἄβρην.

— Ἐπρόκειτο νὰ φύγῃς εἰς Ἰταλίαν μετὰ δύο ἡμέρας ;

— Διὰ νὰ κρυφθῶ ἐκεῖ ἐπί τινα καιρόν, ὡς συνεφωνήθη μετὰ τοῦ ἰατροῦ.

— Φύγε ἀπόψε. Ἀναχώρησον ἀμέσως. Ἑτοίμασον τὰς ἀποσκευάς σου. Λάβε μαζύ σου τὴν Μερσεδὲς καὶ τὴν φίλην σου τὴν ὑποκόμησσαν Σερναί. Εἶναι ἐλευθέρα καὶ σὲ ἀγαπᾷ. Θὰ τὴν εἰδοποιήσω καὶ θὰ σᾶς συνοδεύσω μέχρι τοῦ Φοντενεβλὼ δι' ἁμάξης. Αὔριον θὰ ἐπιβιβασθῆτε ἐπὶ τῆς πρώτης ἁμαξοστοιχίας διὰ τὴν Νίκαιαν καὶ τὴν Ἰταλίαν. Οὐδεὶς θὰ γνωρίζῃ ποῦ εἶσθε. Θ' ἀφήσῃς τὸ παιδίον εἰς τροφὸν εἴς τι χωρίον τοῦ Πεδεμοντίου, ἀφοῦ κρυφίως γεννήσῃς, καὶ μετά τινα χρόνον θὰ ἐπανέλθῃς δροσερὰ καὶ θελκτικὴ ὡς οὐδὲν νὰ συνέβη. Κατὰ τὴν ἐπάνοδόν σου θὰ παραπονεθῇς εἰς τὸν μαρκήσιον διὰ τὴν μακροχρόνιον σιωπήν του, ἐκεῖνος δὲ θὰ δεχθῇ τὰς δικαιολογίας σου ὡς σύζυγος εὐτυχής, ὅστις διετέλει ἐπὶ ἓν ἔτος μακρὰν συζύγου οἷα σύ. Βλέπεις ὅτι ὅλα διορθοῦνται διὰ τῆς σκέψεως καὶ τῆς ψυχραιμίας. Θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον ἓν μικρὸν πλάσμα μόνον, ἄνευ ὀνόματος, διὰ τὸ μέλλον τοῦ ὁποίου θὰ φροντίσωμεν. Δὲν θὰ ἦναι δυστυχές. Ἐννοεῖς ;

Καὶ προσέθηκε σύρων πρὸς αὐτὸν τὴν μαρκησίαν :

— Ἐννοεῖς ;

Ἡ Ματθίλδη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἡ εὐφυΐα σου εἶναι ἀνεξάντλητος, εἶπεν αὐτῷ μειδιῶσα. Σὲ λατρεύω.

Ὁ βαρόνος ἔλαβε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐρωμένης του μεταξὺ τῶν χειρῶν του καὶ ἠσπάσθη τὴν ὡραίαν εὐώδη κόμην της.

— Καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, εἶπε, διότι εἶσαι ἀληθὴς γυνὴ μὲ τὰς ἀδυναμίας, τὰς πανουργίας καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ φύλου σου, ὑποκειμένη δὲ ὀλιγώτερον τῶν ὁμοίων σου εἰς ἔλλειψιν θάρρους. Ἤδη ἐπὶ τὸ ἔργον. Ὅταν τις καταρτίσῃ ἓν σχέδιον, πρέπει νὰ τὸ ἐκτελέσῃ χωρὶς νὰ χάσῃ οὐδ' ἓν δευτερόλεπτον. Ἰδοὺ τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας.

— Μερσεδές ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία.

Ἡ μιγὰς δὲν ἀπήντησε.

— Μερσεδές ! ἐπανέλαβεν ἐντονώτερον ἡ νεαρὰ γυνή.

Ἡ αὐτὴ σιγή.

Ἡτοιμάζετο νὰ θέσῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὸ κομβίον τοῦ ἠλεκτρικοῦ κώδωνος, ἀλλ' ἔστη καταπλαγεῖσα.

Τὸ καταπέτασμα τῆς θύρας ἀνηγέρθη, καὶ κεφαλή τις ἐφάνη ὑπ' αὐτό.

Ἦτο ὁ μαρκήσιος.

— Ἔστειλα τὴν Μερσεδὲς εἰς τὸ δωμάτιόν της, εἶπε ψυχρῶς. Ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνος μαζύ σας. Θὰ συνομιλήσωμεν.

Ἔλαβεν ἕδραν, ἐκαθέσθη πρὸ τῆς θύρας, ἵν' ἀποκλείσῃ τὴν ἔξοδον εἰς τοὺς δύο ἐνόχους,καὶ ἔσυρε πιστόλιον ἐκ τοῦ θυλακίου του.

Γ'

Ἡ μαρκησία ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν τραπεζίτην.

Συνεσπειροῦτο ἐπ' αὐτοῦ ζητοῦσα προστασίαν ἐν τῷ αἰφνηδίῳ κινδύνῳ τῷ ἐνσκήψαντι ἀπροσδοκήτως ἐπ' αὐτῶν.

Ὁ ἀλαζὼν βαρόνος δὲν ἐκινήθη. Ἔμεινεν ἄκαμπτος ὡς εἰ ἦτο κατεσκευασμένος ἐκ κηροῦ ἢ μαρμάρου.

Δι' ἰσχυρᾶς προσπαθείας τῆς θελήσεως ἐφάνη τόσον ἤρεμος, ὡς εἰ ἐδέχετο ἐπίσκεψιν ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ τραπεζικοῦ αὐτοῦ οἴκου.

Ὑψαύχην καὶ καταφρονητικὸς ἐτήρει τὴν στάσιν αὐτοῦ ὡς περίεργος ἀναμένων ν' ἀκούσῃ ἐνδιαφερούσας ἐκμυστηρεύσεις.

Ὁ σύζυγος ἔμεινεν ὄρθιος πρὸ τῆς θύρας.

Ὁ κύριος Ἀρτὰν ἦν τότε ὑψηλὸς νέος ἀνὴρ τριάκοντα δύο ἐτῶν, ξανθός,λεπτοφυής. Ἦτο ὠχρὸς συνήθως, εἰσελθὼν ὅμως ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς συζύγου του κατέστη πελιδνός.

— Ἦτο λοιπὸν ἀληθές ; εἶπε συσφίγγων τὰς πυγμάς.

Ἡ Ματθίλδη περίτρομος ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν κώδωνα.

Τὰ λευκὰ χείλη τοῦ συζύγου συνεστάλησαν διὰ σαρδωνικοῦ μειδιάματος.

— Δύνασθε νὰ κωδωνίσητε, εἶπε. Μόνον ἡ Μερσεδὲς εἶναι ἐδῶ, καὶ αὐτὴ δὲν θὰ ἔλθῃ. Πρὸ πολλοῦ δὲν ἐξέρχεσθε πλέον τῶν δωματίων σας. Τὸ ἐγνώριζα. Γνωρίζω ἐπίσης τὴν αἰτίαν τῆς ἐκουσίας ταύτης καθείρξεως. Εἶναι ἀνωφελὲς νὰ καλέσητε εἰς βοήθειαν. Ἡ Μερσεδὲς διένειμεν εἰς πάντας τοὺς θεράποντας θεωρεῖα διὰ τὸ θέατρον. Πάντες διασκεδάζουν τὴν ὥραν ταύτην.

— Βλέπετε, μαρκησία, παρετήρησεν ὁ βαρόνος μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀπαθείας, ὅτι ἡ Μερσεδὲς σᾶς προέδιδε. Σπανίως ἠπατήθην ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ὑψῶν τοὺς ὤμους προσέθηκε :

— Ἂς ἀκούσωμεν ἐπὶ τέλους !

— Ἔχετε δίκαιον, ὑπέλαβε μετὰ πικρίας ὁ κύριος Ἀρτάν. Εἶσθε ἰσχυρὸς ὑμεῖς, ἀλλ' αἱ γυναῖκες, αἵτινες διὰ τὴν περιουσίαν σας σᾶς ὑπηρέτουν, δύνανται νὰ ἀποβῶσιν ὀλέθριαι εἰς ὑμᾶς. Ἡ Μερσεδὲς μοὶ ἀπεκάλυψε τὰ πάντα. Ἀξιόλογα ! κύριε Ροζενδάλ ! Μὲ ἐξηπατήσατε καὶ μοὶ ἐδώκατε ὡς σύζυγον τὴν προστατευομένην σας. Εἶσθε οἱ βασιλεῖς τοῦ αἰῶνος, κύριοι τραπεζῖται, καὶ φέρεσθε ὡς οἱ ἀρχαῖοι, οἱ μεγάλοι. Προικίζετε τὰς ἐρωμένας σας καὶ εὑρίσκετε ἠλιθίους διὰ νὰ δεχθῶσιν ἐκ τῶν χειρῶν σας τὴν γυναῖκα καὶ τὸ χρῆμα !

— Ἰδοὺ λόγοι περιττοί, κύριε, εἶπεν ὁ βαρόνος. Τελειώσατε. Τί θὰ πράξητε ;

— Θὰ σᾶς φονεύσω, κύριε. Ὑμεῖς τίθεσθε ὑπεράνω τοῦ νόμου. Χαρις εἰς τὰ ἑκατομμύριά σας, νομίζετε ὅτι τὰ πάντα σᾶς ἐπιτρέπονται ἀτιμωρητεί. Ἤδη ὅμως ἠπατήθητε, κύριε βαρόνε. Ἔλαβα τὰς προφυλάξεις μου. Τόσῳ τὸ χειρότερον δι' ὑμᾶς ! Εἶσθε εἰς τὸν οἶκόν μου. Εἶσθε ὁ ἐραστὴς τῆς συζύγου μου. Ἔχω ἀποδείξεις. Μὲ κατεστήσατε γελοῖον. Ἐλπίζω ὅτι κανεὶς δὲν θὰ γελάσῃ πλέον διὰ τὸν μαρκήσιον Ἀρτάν. Σᾶς δίδω πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας διὰ νὰ διαθέσητε τὰ καθ' ὑμᾶς. Χρησιμοποιήσατέ τα ὅπως θέλετε.

Προέτεινε τὸ πιστόλιόν του.

Ἡ μαρκησία ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του.

— Φρειδερῖκε ! ἀνέκραξεν.

Ἐκεῖνος ἀπώθησεν αὐτὴν βιαίως.

— Μὴ πλησιάζεις, εἶπεν, ἢ σὲ φονεύω. Μοὶ ἐμπνέεις φρίκην. Τὰ πάντα εἶναι ἀνωφελῆ. Ἐσκέφθην ἤδη καὶ ἀπεφάσισα. Εἶναι ἡ ὥρα ἕνδεκα παρὰ εἴκοσι λεπτά. Τὴν ἑνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν φεύγω διὰ τῆς ταχείας ἁμαξοστοιχίας τῆς Ἄβρης μετὰ τῆς Μερσεδές. Αὔριον ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἀναχωρῶ καὶ πάλιν διὰ Κοῦβαν, ὁπόθεν οὐδέποτε θὰ ἐπανέλθω. Ἄφες με.

— Ὄχι παρακλήσεις, ἀγαπητή, εἶπεν ὁ βαρόνος· μὲ ἀτιμάζεις. Εἶμαι ἑξήκοντα τεσσάρων ἐτῶν καὶ ἐκ τῆς ζωῆς ἐξήντλησα ὅ,τι αὕτη ἔχει τὸ ἡδὺ καὶ τὸ πικρόν. Δὲν μοὶ ἀπαρέσκει νὰ τελειώσω διὰ τρόπου τόσον ρωμαντικοῦ ὅσον καὶ ἀπροσδοκήτου. Ἐμπρός, κύριε. Δὲν ἔχω ἀνάγκην τῶν πέντε λεπτῶν, τὰ ὁποῖα μοὶ δίδετε. Εἶμαι πάντοτε ἕτοιμος δι' ὅλα. Αἱ ὑποθέσεις μου εἶναι ἐν τάξει. Ὁ υἱός μου θὰ παραλάβῃ αὐτὰς ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ γραμματέως μου.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅ,τι βλέπω ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία. Πρὸς Θεοῦ, Φρειδερῖκε, πρᾶξον εἰς ἐμὲ ὅ,τι σοὶ ἀρέσκει. Ἂς χωρισθῶμεν, ἀποδίωξόν με, ἀλλὰ μὴ διαπράξῃς ἔγκλημα, μὴ χύσῃς αἷμα !

— Σὺ θὰ διαπράξῃς τὸ ἔγκλημα.

[Ἕπεται συνέχεια].

Τονυ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τὴν φάραγγα ταύτην, κειμένην ἐν μέσῳ ζωγραφικωτάτης τοποθεσίας καὶ ἀποτελοῦσαν καθ' ἑαυτὴν ἓν τῶν περιέργων τῆς φύσεως, ἔζευξαν διὰ γεφύρας, ἀποτελουμένης ἐκ μιᾶς μόνον ἀψῖδος, ἐπὶ τῶν ἄκρων τῆς γεφύρας ταύτης ἵσταντο οἱ γάλλοι καὶ ἰταλοὶ τελωνοφύλακες.

Ὁ κόμης Δελασὲρ διήνυσε μέρος τῆς ἀπὸ Νικαίας εἰς Μεντὸν ὁδοῦ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν εἰς τὸν ὁδηγὸν αὐτοῦ. Οὗτος ἦν Ἰταλὸς μόλις ψελλίζων ὀλίγον τὴν γαλλικήν, ὁ κόμης ὅμως ὡμίλει τὴν ἰταλικὴν ὡς Φλωρεντῖνος ἢ Ρωμαῖος.

Πρὸς μεσημβρίαν οἱ ὁδοιπόροι ἐσταμάτησαν ἐν τῷ χωρίῳ Τουρβίνῃ, ὅπως δώσῃ ὁ ἀμαξηλάτης τροφὴν εἰς τὸν ἵππον, ἀφήσῃ αὐτὸν ν' ἀναπαυθῇ καὶ νὰ φάγωσι καὶ αὐτοὶ ὀλίγον. Ἐκ τούτου ἠναγκάσθη ὁ κ. Δελασὲρ ν' ἀπευθύνῃ λέξεις τινὰς πρὸς τὸν Ἰταλόν, ὅστις ἐφάνη καταγοητευμένος, διότι ὡδήγει Γάλλον, ὁμιλοῦντα τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ καλῶς καὶ ἴσως καλλίτερον αὐτοῦ.

Ὅτε ἐξεκίνησαν, ὁ κόμης ἀπηύθυνεν αἴφνης τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἰταλόν.

— Πῶς ὀνομάζεσαι! τὸν ἠρώτησεν.

— Λουδοβῖκος, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰταλός.

— Εὑρίσκεσαι πρὸ πολλοῦ εἰς Νίκαιαν.

— Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν.

— Γνωρίζεις τὸ Μεντόν;

— Πολὺ καλά, ἐξοχώτατε.

— Πηγαίνεις ἐκεῖ συχνά;

— Τώρα μίαν φορὰν ἢ δύο τὴν ἑβδομάδα, ἀλλὰ τὸ καλοκαῖρι, ὅταν καὶ οἱ περιηγηταὶ εἶναι πολλοί, σχεδὸν κάθε ἡμέραν.

— Τότε θὰ εἰμπορῇς νὰ μοῦ δώσῃς μερικὰς πληροφορίας.

— Εἰς τὰς διαταγάς σας, ἐξοχώτατε.

— Πηγαίνω εἰς Μεντὸν διὰ νὰ ἐνοικιάσω μίαν ἔπαυλιν, εἰς τὴν ὁποίαν σκοπεύω νὰ περάσω ὀλίγους μῆνας. Πρὸς ποῖον πρέπει ν' ἀποταθῶ διὰ τὴν ἐνοικίασιν.

— Πρὸς τὸν Ἰάκωβον Περσάνην, ἐξοχώτατε. Εἰς αὐτὸν πηγαίνουν ὅλοι οἱ ξένοι. Ἐὰν ἐγνωρίζατε τὸ Μεντὸν θὰ ἠξεύρατε ὅτι δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ κατοικίαν καθὼς τὴν θέλει, ἐὰν δὲν τρέξῃ εἰς τὸν κύριον Περσάνην. Μὲ γνωρίζει, ἐξοχώτατε, καὶ ἂν θέλετε σᾶς πηγαίνω εἰς αὐτόν. Εἶμαι καὶ ὁδηγὸς εἰς τοὺς ξένους τοὺς περιηγητάς, καὶ πολλαῖς φοραῖς ἐσύστησα εἰς τὸν Ἰάκωβον Περσάνην Γάλλους καὶ Ἄγγλους· τελευταίως ἀκόμη τοῦ ἐπαρουσίασα ἕναν νέον Γάλλον, ὁ ὁποῖος σὰν καὶ σᾶς, ἐξοχώτατε, ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐνοικιάσῃ μίαν ἔπαυλιν, ὅπως περάσῃ τὸ καλοκαῖρι εἰς τὸ Μεντὸν μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ μὲ τὸ παιδί του.

Ὁ κόμης ἀνεσκίρτησεν.

— Ἀ! ὑπέλαβεν.

— Σᾶς βεβαιῶ, ἐξοχώτατε, ὅτι ὁ Ἰάκωβος Περσάνης εἶναι πολὺ συμβιβαστικός.

— Σὺ ἐπῆγες εἰς τὸ Μεντὸν τὸν Γάλλον αὐτὸν τὸν ὁποῖον μοῦ εἶπες;

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Εἶναι πολὺς καιρός;

— Ἐξ ἡμέραις.

— Καὶ εἶχε μαζύ του τὴν γυναῖκά του καὶ τὸ παιδί του;

— Ὄχι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐξοχώτατε. Τὸν ἐπῆγα μόνον εἰς τὸ Μεντόν, δὲν τὸν ἐπῆγα εἰς τοῦ Περσάνη.

— Ὁ ὁποῖος τοῦ ἐνοικίασε τὴν οἰκίαν;

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Πῶς; τὸ ἠξεύρεις;

— Ὄχι, ἐξοχώτατε. Εἶχα παραγγελίας νὰ κάμω εἰς τὴν πόλιν καὶ ἄφησα τὸν Γάλλον μὲ τὸν Ἰάκωβον Περσάνην· ὅταν δ' ἐνοικίασε τὴν ἔπαυλιν ἦλθε καὶ μ' εὑρῆκε καὶ τὸν ξαναπῆγα εἰς τὴν Νίκαιαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸν ἔφερα πάλιν εἰς τὸ Μεντόν, αὐτὴν ὅμως τὴν φορὰ μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ μὲ τὸ παιδί του.

Ἡ καρδία τοῦ κόμητος ἔπαλλε μετὰ σφοδρότητος: Ἀναμφιβόλως ὁ νέος Γάλλος, περὶ τοῦ ὁποίου ὡμίλει ὁ Ἰταλός, ἦτο ὁ ὑποκόμης Σανζὰκ καὶ ἡ ὡς σύζυγος αὐτοῦ χαρακτηρισθεῖσα ἡ κόμησσα Δελασὲρ· τὸ δὲ παιδίον ἦτο ἡ θυγάτηρ του, τὸ τέκνον του, ἡ προσφιλής του Λουκία!

Ὁ Ἰταλὸς ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ κυρία εἶναι πολὺ νέα καὶ ὡραιοτάτη, ἦτο ὅμως ὠχρὰ καὶ πολὺ λυπημένη. Τὸ ἐνόησα ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν της, ἡ ὁποία ἐφανέρωνεν ὅτι ἔπασχε καὶ εἶχε μεγάλην ἀνάγκην νὰ καθήσῃ πολὺν καιρὸν εἰς τὸ Μεντόν.

— Καὶ τὸ παιδὶ εἶναι καλά; ἠρώτησεν ὁ κόμης μὲ ἠλλοιωμένην φωνήν.

— Θαρρῶ, ἐξοχώτατε, πῶς εἶναι κοριτσάκι. Ἦτο λίγο κιτρινισμένο... Καὶ πῶς ἐψέλλιζε!... Ὦ! δὲν ἦταν ἄρρωστο. Τὸ ἀγαπᾷ τὸ μικρὸ ἡ μητέρα του· καὶ κάθε στιγμὴ τὸ καταφιλοῦσε.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κόμητος ἀπήστραψαν παραδόξως, τὴν δὲ καρδίαν του ἠσθάνθη ὡς εἰ ὑπὸ χαλυβδίνης αἰχμῆς διασχιζομένην.

— Τὸ φιλοῦσε τὸ παιδὶ καὶ ὁ ἄλλος ὁ... ἄνδρας τῆς γυναικός; ἠρώτησε μὲ πεπνιγμένην φωνήν.

Ὁ Ἰταλὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλήν, καὶ πρὸς συμπληρωσιντῆς ἀπαντήσεώς του προσέθηκεν:

— Δὲν ἐκρατοῦσε ἐκεῖνος τὸ παιδί, ἀλλὰ ἡ μητέρα, ἡ ὁποία τὸ εἶχε πάντοτε στὴν ἀγκαλιά της.

Ὁ κόμης ἀφῆκεν οἱονεὶ ἀνακουφίσεως στεναγμόν.

— Καλά, εἶπεν, ὅπως θέσῃ τέρμα εἰς τὴν συνδιάλεξιν· ὅταν φθάσωμεν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ Μεντόν, θὰ μὲ ὁδηγήσῃς εἰς τοῦ κυρίου Ἰακώβου Περσάνη.

Καὶ κατεβίβασε τὸν πῖλόν του μέχρις ὀφθαλμῶν ἵνα προφυλάσσηται ἀπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, κρύπτει δὲ συγχρόνως καὶ τὸ πρόσωπόν του.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀφίκετο εἰς Μεντόν.

Ὁ Λουδοβῖκος ὡδήγησεν ἐν πρώτοις τὸν ταξειδιώτην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἔνθα κατέλυε συνήθως, εἶτα, ὅτε ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἵππος αὐτοῦ εἶχεν ὀλίγην τροφὴν καὶ καθαρὰν ἀχυρόστρωτον στιβάδα ἵνα κατακλιθῇ, μετέβη πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ κόμητος, ὅστις τὸν ἀνέμενεν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας.

— Τώρα, ἐξοχώτατε, εἶπε, θὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς τοῦ Ἰακώβου Περσάνη.

— Πηγαίνωμεν, ἀπεκρίθη ὁ κόμης.

Καὶ ἀφοῦ ἐτράπησαν στενὸν καὶ σκοτεινὸν δρομίσκον καὶ ἐβάδισαν ἐπὶ δέκα λεπτά, ὁ Ἰταλὸς ἔστη λέγων:

— Ἐδῶ εἶναι.

Εὑρίσκοντο ἀπέναντι εἴδους ἐργαστηρίου, ἐπὶ τῶν ὑάλων τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐπικεκολλημένα τετράγωνα τεμάχια χάρτου περιέχοντα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, πλήρεις πληροφορίας περὶ οἰκιῶν, κήπων, γηπέδων πρὸς πώλησιν ἢ πρὸς ἐνοικίασιν.

— Θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἶπεν ὁ κόμης πρὸς τὸν Λουδοβῖκον καὶ θὰ μὲ περιμένῃς ἐκεῖ· σοὶ συνιστῶ ρητῶς νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇς, διότι πιθανῶς θὰ μοῦ χρησιμεύσῃς.

— Θὰ σᾶς περιμένω, ἐξοχώτατε. Μὴ λησμονήσετε νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν Ἰάκωβον ὅτι ἐγὼ σᾶς τὸν ἐσύστησα.

— Πολὺ καλά.

Ὁ Ἰταλὸς ἀπεμακρύνθη, ἐνῷ ὁ κόμης εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον. Ἀνὴρ εὑρισκόμενος ἐκεῖ ἐκάθητο ἐνώπιον τραπέζης βριθούσης ἐγγράφων. Εἰς τὸν θόρυβον τῆς θύρας ἀνοιγομένης, ἤγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλήν, εἶτα ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἐχαιρέτισε φιλοφρονητικῶς τὸν ξένον.

— Δύναμαι νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν κύριον Ἰάκωβον Περσάνην; ἠρώτησεν ὁ κ. Δελασέρ.

— Βεβαίως, κύριε, λάβετε τὸν κόπον νὰ καθίσετε. Εἶμαι ὁ Ἰάκωβος Περσάνης, εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς ὑπηρετήσω;

— Ἴσως ἔχετε νὰ μοῦ ἐνοικιάσετε ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν μικρὰν ἔπαυλιν.

— Ἔχω, κύριε, καὶ θὰ σᾶς κάμνει καθ' ὅλα· εἶναι πολὺ εὐχάριστος καὶ εἰς τὸ μέσον περιβολίου ἀπὸ παλαιὰς λεμονέας· ἔχει ὡραίαν θέαν ἐπὶ τῆς Μεσογείου.

— Θὰ ἴδω. Σκοπεύω ν' ἀγοράσω εἰς Μεντὸν οἰκόπεδον, εἰς ὡραίαν θέσιν, διὰ νὰ κτίσω οἰκίαν ὡς τὴν θέλω.

— Ἔχομεν καὶ οἰκόπεδα πρὸς πώλησιν καὶ εἰμπορεῖτε νὰ ἐκλέξητε.

— Δὲν γνωρίζω τὸ Μεντὸν καὶ ἀποτείνομαι πρὸς ὑμᾶς πρῶτον διὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀγοράν τοῦ οἰκοπέδου· ἔπειτα θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ σχετίσετε μὲ τοὺς ἐργολάβους, εἰς τοὺς ὁποίους θ' ἀναθέσω τὴν οἰκοδομήν. Θὰ ἔχω τότε νὰ σᾶς ζητήσω πλῆθος πληροφοριῶν.

— Εἶμαι καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Γνωρίζω ὅτι δύναμαι νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν κύριον Περσάνην.

— Τότε σᾶς ὡμίλησε κανεὶς περὶ ἐμοῦ;

— Ναί, ὁ πατριώτης σας ὁ Λουδοβῖκος.

— Ἐννοῶ, σᾶς ἔφερεν εἰς τὸ Μεντὸν ὁ ταχυδρόμος Λουδοβῖκος.

— Ναί.

— Ὁ Λουδοβῖκος μὲ γνωρίζει καλά· ἠξεύρει ὅτι κανεὶς καλλίτερον ἀπὸ ἐμὲ δὲν

εἰμπορεῖ νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς εὐγενεῖς ξένους, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὸ Μεντόν.

Ὁ κόμης ἐξήγαγε τοῦ χαρτοφυλακίου του γραμμάτιον πεντακοσίων φράγκων, ὅπερ ἔδωκε τῷ Περσάνῃ λέγων :

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ λάβετε αὐτό.

Ὁ ἰταλὸς προσέβλεψεν αὐτὸν ἔκπληκτος.

— Τὸ δίδω ἀπέναντι τῶν ἐκδουλεύσεων, τὰς ὁποίας θὰ σᾶς ζητήσω, τῷ εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἀλλὰ δὲν ἔκαμα ἀκόμη τίποτε δι' ὑμᾶς.

— Δὲν πειράζει !

— Νὰ σᾶς δώσω μίαν ἀπόδειξιν.

— Ἔστω, ἐὰν τὸ νομίζετε ἀναγκαῖον.

— Βεβαίως, κύριε. Τὸ ὄνομά σας, σᾶς παρακαλῶ.

— Πέτρος Ρουσώ.

Ὁ Ἰταλὸς ὑπεκλίθη καὶ λαβὼν γραφίδα ἔγραψε καὶ ὑπέγραψε τὴν ἀπόδειξιν, ἣν ἐνεχείρισε τῷ γενναίῳ πελάτῃ.

Ὁ κ. Δελασὲρ ἔλαβε τὴν ἀπόδειξιν καὶ ἔθηκεν αὐτὴν ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Τώρα, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰάκωβος Περσάνης, εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, ὁπόταν θέλετε δυνάμεθα νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν ὡραίαν ἔπαυλιν, περὶ τῆς ὁποίας σᾶς ὡμίλησα καὶ νὰ παρατηρήσητε τὰ πρὸς πώλησιν οἰκόπεδα.

— Θὰ σᾶς ἴδω διὰ αὐτὸ ἐντὸς δύω ἢ τριῶν ἡμερῶν, ἀπεκρίθη ὁ κόμης. Σήμερον πρὶν ἢ ἐπιστρέψω εἰς Νίκαιαν θὰ ἀρκεσθῶ νὰ ἐπισκεφθῶ φίλους τινάς, τοὺς ὁποίους γνωρίζω, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐγκατεστάθησαν εἰς Μεντόν. Δι' ὑμῶν, μοὶ εἶπεν ὁ Λουδοβῖκος, ἐνοικίασαν οἰκίαν.

— Θὰ ἐννοεῖτε ἴσως τὸν κύριον ὑποκόμητα Σανζάκ ;

— Ναί.

— Πραγματικῶς ἐγὼ τοῦ ἐνοικίασα εἰς τὸ Γαραβὰν ὡραίαν κατοικίαν.

— Ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ εἴπητε ποῦ εἶναι ἡ οἰκία αὐτὴ καὶ πῶς δύναμαι νὰ τὴν ἀναγνωρίσω ;

— Θὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐγώ, κύριε.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀνησυχήσω σήμερον, ὁδηγήσατέ με μόνον.

— Θὰ τὴν εὑρῆτε εὐκόλως, λαμβάνετε τὴν ὁδὸν Ἁγίου Μιχαήλ, ἡ ὁποία θὰ σᾶς φέρῃ εἰς τὴν προκυμαίαν Βονοπάρτου· ἀκολουθεῖτε τὴν προκυμαίαν, καὶ ὅταν φθάσετε πρὸ τοῦ κιγκλιδωτοῦ περιφράγματος τῆς ἐπαύλεως Βωσεζούρ, βαδίζετε δεξιᾷ τὸν ἀνήφορον καὶ προχωρεῖτε εἰς τοὺς λεμονεώνας· ἀφοῦ προχωρήσετε πάλιν στρέφετε ἀριστερᾷ πρὸς τὰ ὑψώματα, θὰ εὑρῆτε μεγάλην δενδροστοιχίαν πορτοκαλεῶν καὶ εἰς τὴν ἄκραν θὰ ἰδῆτε πετρίνην κλίμακα καὶ μέρος τῆς προσόψεως τῆς ἐπαύλεως.

— Κύριε Περσάνη, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δελασέρ, σᾶς εὐχαριστῶ, ἀρκετὰ ἐπληροφορήθην.

— Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε λάθος, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰάκωβος· ἡ οἰκία αὐτὴ εἶναι ἡ πλέον ἀπομεμακρυσμένη τῆς πόλεως καὶ παντελῶς μεμονωμένη εἰς τὸ μέσον τῶν δένδρων, δὲν ἀπέχει δὲ περισσότερον ἀπὸ σαράντα μέτρα ἀπὸ τὸ λαγκάδι τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου.

— Καὶ πάλιν σᾶς εὐχαριστῶ, καλὴν ἐντάμωσιν, εἶπεν ὁ κόμης.

Καὶ ἐγκατέλιπε τὸν Ἰάκωβον Περσάνην, ἐπιστρέψας ταχέως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου εὗρε τὸν Λουδοβῖκον, ὅστις τὸν περιέμενεν,

— Ἔφαγε τὸ ἄλογόν σου ; τὸν ἠρώτησεν.

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Ἀνεπαύθη ἀρκετά ;

— Ὦ ! ὄχι, ἀκόμη, μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἦναι ξεκουρασμένον. Μήπως ἑτοιμάζεσθε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς Νίκαιαν, ἐξοχώτατε;

—Ὄχι, πρόκειται ἐξ ἐναντίας νὰ ὑπαγω ἕως εἰς τὴν Βιντιμίλλαν.

— Καὶ θὰ ἔλθετε ὕστερα εἰς τὸ Μεντὸν διὰ νὰ ἐπιστρέψετε ἀπὸ ἐκεῖ εἰς Νίκαιαν ;

— Ναί.

— Αὐτό, ὑπέλαβεν ὁ Λουδοβῖκος κινήσας τὴν κεφαλήν, εἶναι ὁλοτελῶς ἀδύνατον, ἐξοχώτατε.

—Λοιπὸν θὰ κοιμηθῆς εἰς τὴν Βιντιμίλλαν, ἢ θὰ ἐπιστρέψῃς νὰ κοιμηθῆς πάλιν εἰς τὸ Μεντόν.

— Πρέπει νὰ ἦμαι εἰς τὴν Νίκαιαν αὔριον τὸ πρωΐ, ἐξοχώτατε.

Ὁ κόμης ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλὸς καὶ σύνοφρυς.

— Δὲν εἰμπορεῖς νὰ εὕρῃς ἐδῶ κανὲν ἄλογον, τὸ ὁποῖον νὰ μὲ ὑπαγῃ γρήγορα εἰς Βιντιμίλλαν καὶ νὰ μὲ φέρῃ ὀπίσω , ἠρώτησεν.

— Νομίζω ὅτι εὑρίσκεται, ἐξοχώτατε.

—Λοιπὸν λάβε χρήματα, εἶπεν ὁ κόμης, θέσας δύο λουδοβίκεια εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Ἰταλοῦ, πήγαινε νὰ ζητήσῃς ἄλογον καὶ ἔλα γρήγορα, σὲ περιμένω.

Ὁ Λουδοκῖκος ἀνεχώρησε τρέχων, μετὰ τέταρτον δὲ ὥρας ἐπανῆλθεν.

— Τελείωσε ἡ δουλειά, εἶπε τῷ κόμητι.

— Ποῦ εἶναι τὸ ἄλογον ;

— Θὰ τὸ φέρουν τώρα ἀμέσως.

— Πολὺ καλά. Εὐθὺς νὰ τὸ ἑτοιμάσῃς.

— Πολὺ καλά, ἐξοχώτατε.

— Καὶ θὰ ὑπάγῃς νὰ μὲ περιμένῃς εἰς τὸν δρόμον εἰκοσιπέντε βήματα μακρὰν ἀπὸ τὸ λαγκάδι τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου.

— Πολὺ καλά, ἐξοχώτατε.

— Μ' ἐνόησες ;

— Θὰ σᾶς περιμένω εἰς τὸν δρόμον, εἰκοσιπέντε βήματα μακρὰν ἀπὸ τὸ λαγκάδι τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου.

— Ἐάν, καθὼς ἐλπίζω, μείνω εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ, θὰ σὲ ἀνταμείψω καλά.

Καὶ ὁ κόμης Δελασὲρ ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου καὶ διηυθύνθη ταχέως πρὸς τὸ Γαραβάν.

ΙΘ

Πατὴρ καὶ Μήτηρ.

Ἀφοῦ ὁ κόμης Δελασὲρ παρηκολούθησε τὴν μεγάλην ὁδὸν Μεντόν, στενοτάτην ἐν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως, εὑρέθη ἐπὶ τῆς προκυμαίας Βοναπάρτου, ἀμέσως δὲ εἶδε τὸ κιγκλιδωτὸν περίφραγμα τῆς ἐπαύλεως Βωσεζούρ· ὀλίγον ἀπωτέρω ἐτράπη τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς τὸ ὄρος ἀνερχομένην καὶ κατέναντι τῆς θαλάσσης.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἔστη, εὑρίσκετο ἐντὸς τῶν πορτοκαλεώνων, περὶ ὧν ὡμίλησεν αὐτῷ ὁ Ἰάκωβος Περσάνης, ἐκεῖθεν δ' ἔβλεπεν ἐν μέσῳ χλόης τὴν λιθίνην ἐξωτερικὴν κλίμακα καὶ μέρος τῆς προσόψεως τῆς οἰκίας, ἧς τ' ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα ἐξεῖχον ὕπερθεν τῶν σκιῶν αὐτῶν. Ἡ οἰκία αὕτη ἐφαίνετο ἐξερχομένη ἐκ τοῦ μέσου βαθυπρασίνου χλόης παρουσιαζούσης ἐνιαχοῦ ἀνοικτότερον χρῶμα ἐκ τῆς ἀνταυγίας τοῦ κυανολεύκου οὐρανοῦ, εἰς ὃν λευκὸν καὶ χρυσίζον ἠωρεῖτο νέφος.

— Τὸ ρεβόλβερ μου τὸ ἔχω μαζύ μου, ἐψιθύρισεν· ἐνδεχόμενον νὰ λάβω ἀνάγκην αὐτοῦ· τίς οἶδε ; Εἶναι ἱκανοὶ νὰ τολμήσουν νὰ ἀντισταθοῦν νὰ τολμήσουν ν' ἀντιπαλαίσουν. Ὦ ! ἀλλοίμονον τότε εἰς ἐκείνους, ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ἀθλίους !

Τὰ χείλη αὐτοῦ κατελήφθησαν ὑπὸ τρόμου καὶ ἀπήστραψαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ.

Τότε ὑψαύχην, θαρραλέος καὶ ἕτοιμος κατὰ πάντα ν' ἁρπάσῃ τὴν θυγατέρα του, καὶ ἂν ἔτι ἐπρόκειτο νὰ φονεύσῃ, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν οἰκίαν.

Κιγκλιδωτὴ θύρα ἔκλειε τὸν κῆπον, ἀλλὰ μολονότι ἡ θύρα αὕτη εἶχε κλεῖθρον, μόνον ἐν ὥρᾳ νυκτὸς ἐκλείετο. Ὁ κόμης ἤνοιξεν αὐτὴν ἄνευ δυσχερείας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπον. Ἀναβὰς τὴν ἐξωτερικὴν λιθίνην κλίμακα, ὤθησεν ἠμιεγειρμένην θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον, οὗτινος αἱ μαρμάριναι πλάκες ἀντήχουν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Εὐθὺς ἡ θύρα ἠνεώχθη, ὁ δὲ κόμης ἀπήντησε νεαρὰν γυναῖκα εἰκοσιπενταετῆ περίπου, ἥτις παρετήρει αὐτὸν μετὰ ζωηρᾶς ἐκπλήξεως.

— Ποιὸς εἶσθε, καὶ τί θέλετε ; τὸν ἠρώτησεν ἰταλιστὶ ἡ γυνὴ αὕτη.

Ὁ κόμης ἄνευ δυσχερείας ἐνόησεν ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο θαλαμηπόλος.

— Δὲν θὰ σοὶ εἴπω ποῖος εἶμαι, ἀπεκρίθη ὑπεροπτικῶς· σοὶ λέγω μόνον ὅτι θέλω νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν κυρίαν σου.

— Εἶναι ἀδύνατον.

— Διατί ;

— Ἡ κυρία μου δὲν δέχεται κανένα.

— Καὶ ὁ κύριός σου ;

— Εἶναι ἔξω.

— Κάλλιστα, διενοήθη ὁ κόμης.

Καὶ ἐπανέλαβεν ὑψηλοφώνως:

— Ἐπειδὴ ὁ κύριός σου δὲν εὑρίσκεται ἐδῶ, θὰ ἰδῶ τὴν κυρίαν σου.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη μὲ ξηρὰν φωνὴν ἡ θαλαμηπόλος.

— Ἐπιμένω νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν κυρίαν σου, εἶπεν αὐτῇ ὁ κόμης μετὰ ὑποκώφου φωνῆς, ἀφοῦ ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα εἰς τὸ ὁποῖον ὠπισθοδρόμησε κατὰ δύο βήματα.

— Καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω ὅτι ἡ κυρία μου δὲν δέχεται κανένα.

— Πιθανόν, ἀλλὰ ἐμὲ θὰ μὲ δεχθῇ! Ἔλα ποῦ εἶναι ! ἀποκρίσου !

Καὶ ἐπειδὴ ἡ θεραπαινὶς ἔμενεν ἄφωνος, παρατηροῦσα αὐτὸν μετὰ φρίκης, ἐδραξατο αὐτῆς ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ κινήσας αὐτὴν βιαίως,

— Ἀποκρίσου λοιπόν, ἀποκρίσου ! ἀνεφώνησε, μόλις συνέχων τὴν παραφορὰν αὐτοῦ.

Ἡ γυνὴ ἀφῆκε κραυγὴν ὀδύνης καὶ τρόμου. Ταυτοχρόνως ὁ κόμης ἤκουσε θύραν ἀ-

νοιχθεῖσαν ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι, καὶ εἶτα φωνὴν τεταραγμένην ἥτις ἠρώτησε :

— Τί τρέχει, Ἰωάννα ;

Τὴν φωνὴν ἐκείνην ἀνεγνώρισεν ὁ κόμης. ἦτο τῆς συζύγου αὐτοῦ. Πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν ἡ θεραπαινὶς ν' ἀπαντήσῃ, ὤθησεν αὐτὴν ἀποτόμως καὶ ὥρμησε πρὸς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος. Ὅτε ἀνέβη, ἡ κόμησσα εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ μεσαναβάθρου, εἰς δὲ τὴν θέαν αὐτοῦ ὠπισθοδρόμησε καὶ στεναγμὸς ὑπόκωφος ἐξῆλθε τοῦ στήθους αὐτῆς. Ὠχρὰ ἐκ τοῦ τρόμου, ριγῶσα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπερμέτρως ἀνοικτοὺς ἔχουσα ἐκυρτώθη, ὡς εἰ ἀνέμενε νὰ λάβῃ θανάσιμον τραῦμα.

Ὁ κόμης ὤθησεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ δωματίου, οὗ ἡ θύρα ἔμενεν ἀνοικτὴ καὶ εἰσῆλθεν καὶ αὐτός. Ἐπῆλθε πρὸς στιγμὴν σιωπὴ πένθιμος καὶ φοβερά, ὡς αἱ πρῶται ἐκρήξεις τῆς βροντῆς πρὸ τῶν μεγάλων καταιγίδων. Ἡ κόμησσα μὲ ὀφθαλμοὺς κάτω νεύοντας, ἔμενεν ἀκίνητος ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου. Ὁ κόμης ἔστη ἐνώπιον αὐτῆς· ἔρριψε ἐπ' αὐτῆς βλέμμα περιφρόνησιν μᾶλλον ἢ ὀργὴν ἐμφαῖνον.

— Ἆ ! εἶπεν εἰρωνικῶς καὶ μετὰ φωνῆς, ἧς μόνος ὁ τόνος ἐπρόδιδε τὴν ἐσωτερικήν του ταραχήν, δὲν ἐπερίμενες βεβαίως νὰ ἴδῃς ἐνώπιόν σου τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ὕβρισας. Ἐνόμισας ὅτι ἐκρύπτεσο καλῶς ἐνταῦθα, εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δένδρων αὐτῶν. Ἠδύνασο νὰ φύγῃς μακρότερον, νὰ εὕρῃς ἔτι μᾶλλον μονήρη κατοικίαν, ἀλλὰ θὰ σὲ εὕρισκον, θὰ σὲ ἀνακαλυπτον. Διὰ τοῦτο, κυρία, εἶχον ἀποφασίσει νὰ ἐρευνήσω πᾶσαν γωνίαν γῆς. Τέλος μοὶ διηυκόλυνας τὸ ἔργον, καὶ σὲ εὐχαριστῶ.

Ἡ κόμησσα ἐκλονεῖτο ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῆς, ἑτοίμη νὰ καταπέσῃ.

— Μοὶ προξενεῖς οἶκτον, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης· ἐγείρου λοιπόν... Φοβεῖσαι ; Λοιπὸν θὰ σὲ καθησυχάσω· δὲν ἐπιβουλεύομαι τὴν ζωήν σου. Εἶμαι σύζυγός σου, καὶ ἠδυνάμην νὰ σὲ φονεύσω, ὡς ἔχω τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ δὲν εἶμαι δολοφόνος... Νὰ σὲ φονεύσω! διατί; διὰ νὰ ἐκδικηθῶ ; Ὄχι, δὲν ἐπιθυμῶ τοιαύτην ἐκδίκησιν. Θὰ ἐκδικηθῶ καλλίτερον καὶ ἀσφαλέστερον ἐὰν σὲ ἀφήσω νὰ ζήσῃς ! Ἡσύχασε, δὲν ἦλθον ἐδῶ χάριν σοῦ.

Ἡ κόμησσα ἀνεσκίρτησε καὶ ἤγειρε τὴν κεφαλήν.

— Ἆ ! ἐννοῶ, ἀνέκραξε, θέλεις νὰ κτυπηθῇς μαζύ του ! Ὦ ! ὄχι, αὐτὸ δὲν θὰ γείνῃ, θὰ ἦτο πολὺ φρικτόν !

Ὁ κόμης ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀλλόκοτον μειδίαμα διέστειλε τὰ χείλη αὐτοῦ.

— Δὲν ἐννόησες, ἀνταπήντησεν, ὄχι, οὔτε τὴν ζωὴν τοῦ ἐραστοῦ σου, οὔτε τὴν ἰδικήν σου ἐπιβουλεύομαι. Τὸν γνωρίζω καὶ ἠξεύρω τὴν ἀξίαν του, μικροτάτην ἀληθῶς, καὶ δὲν θὰ διακινδυνεύσω τὴν ζωήν μου ἀντὶ τῆς ἰδικῆς του. Σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἐπιβουλεύομαι τὴν ζωήν του, καὶ ἔπειτα θέλω τὴν ἰδικήν μου, θέλω νὰ ζήσω, μ' ἐννοεῖς, κυρία, θέλω νὰ ζήσω μὲ ὅλην τὴν ἐλεεινὴν ὕπαρξιν, τὴν ὁποίαν μοὶ προετοίμασες. Ὥστε δύνασαι νὰ ἡσυχάσῃς ὡς πρὸς τὴν τύχην τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὑπερασπίζεις. Μοῦ ἔκλεψε τὴν τιμήν, εἶναι συνένοχός σου ὅμως εἰς τοῦτο, καὶ δὲν εἶναι πλέον ἔνοχος σοῦ. Τὴν τιμήν μου, σοὶ τὴν ἐνεπιστεύθην ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην, σὺ ὅμως τῷ εἶπες : «Λάβε την», καὶ ἐκεῖνος τὴν ἥρπασε. Βεβαίως εἶναι ἄθλιος ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀλλὰ σὺ τί εἶσαι ; Ἄτιμος.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἄφησεν ὑπόκωφον στεναγμόν.

— Ναί, ναί, εἶπεν αὕτη συνεχομένη τῇ φωνῇ, εἶμαι ἀθλία καὶ ἔχεις δίκαιον νὰ μὲ καταρᾶσαι καὶ νὰ μὲ περιφρονῇς. Ἴσως ἠδυνάμην θὰ συνηγορήσω ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνώπιόν σου, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐπικαλεσθῶ τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ μὲ δικαιολογήσῃ. Ἆ ! δὲν βαυκαλίζομαι ποσῶς περὶ τῆς θέσεώς μου, εἶναι δεινή. Ἀφοῦ συνέτριψα τὴν ζωήν σου, συνέτριψα καὶ τὴν ἰδικήν μου, οὐδὲν δὲ δύναται νὰ ἐπανορθώσῃ τοῦτο. Εἶμαι ἔνοχος, κύριε κόμη, μὲ βλέπεις δὲ τρέμουσαν καὶ καταβεβλημένην ἐνώπιόν σου, διότι συναισθάνομαι τὴν ἄμετρόν μου συμφορὰν καὶ βλέπω τὸ αἰσχός μου ! Γνωρίζω πόσον εἶσαι γενναῖος καὶ μεγάθυμος, κύριε κόμη, καὶ ὅμως δὲν ζητῶ ποσῶς συγχώρησιν, διότι γνωρίζω ἐπ' ἴσης ὅτι ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀνήρ, ὡς σεῖς, δὲν συγχωρεῖ καὶ ποτὲ δὲν λησμονεῖ. Δὲν δύναμαι πλέον, ὡς ἀνάξιον πλάσμα, νὰ ἔχω δικαίωμα, εἰμὴ μόνον εἰς τὴν περιφρόνησίν σου. Καὶ εἶναι τόσον μεγάλη, τόσον ἀπεριόριστος, ὥστε εἶναι μεγαλειτέρα τῆς ὀργῆς σου. Ἡ ἠρεμία σου μὲ παγόνει, κύριε κόμη· φοβοῦμαι.... ναί, φοβοῦμαι !

— Σοὶ εἶπον ὅτι δύνασαι νὰ ἦσαι ἥσυχος, ἀνταπήντησεν ὁ κ. Δελασέρ· βεβαίως θὰ εἶχον πολλὰ νὰ ζητήσω ἀπὸ σέ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ ἐπανόρθωνε ποσῶς τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον μοὶ ἔκαμες. Προτιμῶ νὰ σὲ ἀφίσω εἰς τὸ ὄνειδός σου, εἰς τὰς τύψεις ἴσως τῆς συνηδήσεως, καὶ νὰ ἀφήσω μόνον εἰς τὸν ἐραστήν σου τὴν φροντίδα νὰ μ' ἐκδικήσῃ !

Ἡ κόμησσα ἠνωρθώθη καὶ προὐχώρησε πρὸς αὐτὸν ἀνακράζασα :

— Διατί λοιπὸν ἦλθες ἐδῶ ;

— Ἔλα δά, μήπως δὲν τὸ ἐμάντευσες ;

— Ὄχι, ἀλλὰ τρέμω· τὸ βλέμμα σου μοὶ λέγει ὅτι μελετᾷς κάτι φοβερόν.

— Ἀπατᾶσαι, ἀπεκρίθη ψυχρῶς· ἐδῶ μὲ ὡδήγησε αἴσθημα φυσικώτατον.

— Λοιπὸν εἰπέ, εἰπέ, τί θέλεις ;

— Ἀποκρίσου πρῶτον εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου ;

— Ἡ... κόρη σου ; ἐψέλλισεν.

— Ναί, ἡ κόρη μου ! ποῦ εἶναι ;

— Ἀλλ' εἶναι ἰδική μου !

Ὁ κόμης προσέβλεψεν αὐτὴν οὕτως, ὥστε ῥῖγος τὴν κατέλαβε.

— Ὦ ! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα, ρίψασα περὶ ἑαυτὴν ἔντρομον βλέμμα.

Ὁ κ. Δελασὲρ ἐπανέλαβε μετὰ φωνῆς τραχείας καὶ δηκτικῆς :

— Ἡ ἔνοχος γυνή, ἡ ἀθετήσασα πάντα τὰ καθήκοντά της δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ λέγεται μήτηρ.

Τὸ πρόσωπον τῆς ἀτυχοῦς γυναικὸς ἐξέφραζε φοβερὰν ἀγωνίαν, ἀλλ' ἀνεκτήσατο ἀμέσως τὴν ἐνεργητικότητα αὐτῆς καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἀπήστραψαν.

— Ἆ ! θέλεις νὰ μοῦ πάρῃς τὴν κόρην μου ; ἀνεφώνησε.

— Διὰ τοῦτο καὶ μόνον σὲ ἐζήτησα, διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἦλθα ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, ἤρεμος πάντοτε, ἀλλὰ μετὰ τραχύτητος ἐπιτεινομένης ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

— Ἀλλ' ἀγαπῶ τὸ τέκνον μου, ἀνέκραξεν ἐπτοημένη, τὸ ἀγαπῶ !

— Δυνατόν, ἀνταπήντησεν, ἀλλὰ τὸ ἀγαπᾷς κατὰ παράδοξον τρόπον. Σκέψου λοιπόν, ἀθλία ! Ποίαν ὕπαρξιν θέλεις νὰ τῷ προετοιμάσῃς, ποῖον μέλλον ἐπιφυλάττεις διὰ τὸ ἀτυχὲς καὶ ἀθῶον πλάσμα ; Ἔχει τὸ δυστυχὲς ἓν ὄνομα καὶ θέλεις νὰ τῷ δώσῃς ἄλλο ! τοῦ ἐραστοῦ σου. Τὸ ὄνομά μου, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ὄνομά του, ἦτο δὲ καὶ ἰδικόν σου, τὸ ἠτίμασας, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν τὸ κατερύπανας ἀξίζει περισσότερον τοῦ Σανζάκ. Πῶς, ἰσχυρίζεσαι ὅτι ἀγαπᾷς τὸ τέκνον σου καὶ δὲν ἐνόησας ὅτι θὰ καθίστας αὐτὸ μέτοχον τοῦ αἴσχους σου, τοῦ ὀνείδους σου !... Ἆ ! νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν εἶχες τὸ λογικόν σου, ὅτι ἦσο μωρά, ὅταν ἔφυγες ἐκ τοῦ μεγάρου, λαβοῦσα μαζῆ σου τὴν κόρην μου, ναί, τὴν κόρην μου καὶ ὄχι τὴν ἰδικήν σου, διότι δὲν σημαίνεις πλέον τίποτε· ἡ Λουκία τώρα ἀνήκει μόνον εἰς ἐμέ !

— Τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ ! εἶπεν ἡ κόμησσα μετὰ σπαρακτικῆς φωνῆς συστρέφουσα τὰς χεῖρας.

— Ὁ κόμης ὕψωσε τοὺς ὤμους εἰς ἔνδειξιν ὑψίστης περιφρονήσεως.

— Εἶσαι μωρά, ναί, μωρά ! ἐπανέλαβεν ἐξακοντίσας ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ὀξὺ ὡς αἰχμὴ μαχαίρας. Ἀλλ' ἡ Λουκία δὲν θὰ εἶνε πάντοτε μικρά, θὰ μεγαλώσῃ καὶ μίαν ἡμέραν θὰ ἴδῃ καὶ θὰ ἐνοήσῃ. Ὑπόθεσε ὅτι ἐὰν δὲν σὲ εὕρισκα, θὰ σὲ ἀνεζήτουν ἐπὶ δώδεκα, δεκαπέντε ἔτη πανταχοῦ, ἡ δὲ Λουκία θὰ ἦτο τότε ἡλικίας δεκαέξ ἐτῶν· θὰ ὡμίλει περὶ τοῦ πατρός της, θὰ ἠρώτα περὶ τοῦ παρελθόντος, θὰ ἐζήτει ἐξηγήσεις· τί θὰ τῇ ἀπεκρίνεσο ; Παραδέχομαι ὅτι θὰ ἐσέβεσο τὴν ἀθωότητά της, ὅτι θὰ τὴν ἀνέτρεφες καλῶς, ὅτι οὐδὲν στίγμα θὰ προσέβαλλε τὴν καρδίαν της καὶ ὅτι θὰ εἶχε μεγάλην καὶ ὑπερήφανον τὴν καρδίαν. Τί θὰ τῆς ἀπεκρίνεσο ; πῶς θὰ τῆς ἀπέκρυπτες τὴν ἀλήθειαν ; Θὰ τῆς ὁμολόγεις τὸ αἴσχός σου; ἔπρεπε νὰ μάθῃ ὅτι ἡ μήτηρ της τὴν ἀπεχώρισε βιαίως τοῦ πατρός της διὰ νὰ συνδέσῃ αὐτὴν μὲ τὴν ἀθλίαν της τύχην, ἔπρεπε τέλος νὰ μάθῃ μετὰ τρόμου καὶ φρίκης ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῆς ἠτίμασε τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρει ;

Ἡ κόμησσα ἀφῆκεν ὑπόκωφον οἰμωγήν, ἀκίνητος δέ, ἀσθμαίνουσα καὶ μὲ βλοσυροὺς ὀφθαλμοὺς προσέβλεπε τὸν σύζυγον αὐτῆς μετ' ἀνεκφράστου τρόμου.

[Ἕπεται συνέχεια.]

Π.

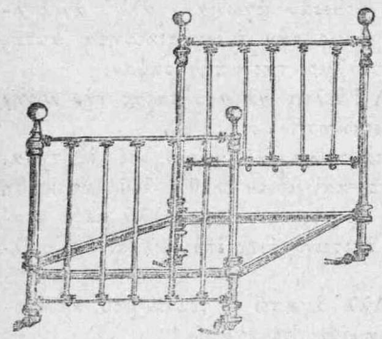

ΚΛΙΝΑΙ ΣΙΔΗΡΑΙ

ΚΛΙΝΑΙ κομψότατα, ΚΛΙΝΑΙ στερεώτατα, ἀπαράμιλλοι πρὸς τὰς ἀγγλικάς, εὑρίσκονται εἰς τὸ κλινοπωλεῖον τοῦ κυρίου

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΟΥΚΑΚΗ

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη ἀριθμὸς 88. Τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Κουκάκη ὑποχρεοῦται εἰς τοὺς ἀγοραστὰς διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν οἵας δήποτε βλάβης **δωρεάν**.

Ἀγοράσατε κλίνας διότι θὰ εὐχαριστηθῆτε.

Στερεότης — κομψότης — εὐθηνία — ἐπισκευὴ δωρεάν. 13

ΟΙΝΟΙ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΓΕΑ ΟΙΝΟΠΟΙΕΙΟΥ **ΑΔΕΛ. Σ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ**. Οἱ ἄγνοι καὶ εὐώδεις ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ ΟΙΝΟΙ καὶ ὁ σπινθηροβόλος καὶ ἀφρώδης ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ τοῦ Οἰνοποιείου τούτου βραβευθέντες ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων, πωλοῦνται εἰς τὸ ἀρτισύστατον Πρακτορεῖον Καταναλώσεως, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ Προαστείου ἀριθ. 3 παραπλεύρως τοῦ Θεάτρου τῶν Κωμῳδιῶν.

Καμπανίτης ἡ φιάλη Δρ. 4. — Καμπανίτης ἡ 1/2 Δρ. 2,50.—Οἶνος λευκὸς 4 ἐτῶν ἡ φιάλη Δρ. 1.—Οἶνος λευκὸς 2 ἐτῶν ἡ ὀκᾶ λεπ. 80.—Οἶνος μέλας 4 ἐτῶν ἡ φιάλη λεπ. 80.—Οἶνος μέλας 2 ἐτῶν ἡ ὀκᾶ λεπ. 60.

Ἐπιστρεφομένης τῆς φιάλης ἀποδίδονται λεπ. 25.

Διὰ ποσὰ ἄνω τῶν 25 ὀκάδων ἡ ἀνάλογος ἔκπτωσις.

Δοκιμάσατε.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν.	6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν.	7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	»	7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ.	8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ.	10.03	12.50	3.00	—		ἀν.	—	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν.	10.23	—	3.15	4.20μ				8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ.	12.56	—	5.08	7.25	Λεχαινὰ	ἄφ.	—			
	ἀν.	12.59	6,00π	5.10	—		ἀν.	—	8.55	5.24	6.40π
Αἴγιον	ἄφ.	2.02	7.10	6.00	—				11.00	7.45	9.15
Πάτραι	ἄφ.	3.40	9.15	7.20	—	Πάτραι	ἄφ.	—			
	ἀν.	4.15	7.15π	4.45μ	—		ἀν.	7.45π	11.50	—	4.10μ
Λεχαινὰ	ἄφ.	6.18	9.45	7.40	—	Αἴγιον	ἀν.	9.29	1.08	—	6.25
	ἀν.	6.23	9.50	6.45π	—	Ἀκράτα	ἄφ.	10.34	1.58	—	7.35
Πύργος	ἄφ.	8.10	11.40	8.55	—		ἀν.	10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν.	6.30π	11.55	—	5.00	Κόρινθος	ἄφ.	1.05	3.55	9.00	—
Ὀλύμπια	ἄφ.	7.25	12.50	—	5.55		ἀν.	1.25	4.10	—	12.00*
						Ἀθῆναι	ἄφ.	4.30	7.05	—	3.20
						Πειραιεὺς	ἄφ.	5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν.	11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν.	6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἀφ.	2.20	3.50	**Ναύπλιον**	»	8.45	12.15
Ναύπλιον	»	3.00	4.25	Ἄργος	»	9.25	1.20
Τρίπολις	»	6.10	7.20	Κόρινθος	ἀφ.	11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρὰ	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρὰ	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἀμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὑρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, Ὁδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιοτήτων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεῖα Ὁμονοίας, Οἰκία Πάγκα, καὶ ὁδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ.

ΚΑΠΝΑ Ἀγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας, Γενιτζέ.— ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Γενιζὲ (Αἰγύπτου) ἑκάστη χιλιὰς φράγκα 40. Μὲ δοκιμήν.—ΠΟΥΡΑ Ὁλλανδίας, Γερμανίας, Ἀθάνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς. — ΠΙΠΑΙ Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κεχριμπαρίου, καὶ διάφοροι ἄλλαι. Τιμαὶ μέτριαι.

Τὸ **Bazar de la Havane** ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ **λιανικῶς** διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἱαςδήποτε χώρας Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δεμάτων **χονδρικῶς**. Ἡ τριακονταετὴς ἐργασία καὶ πεῖρα τοῦ καταστηματάρχου καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ **Bazar de la Havane** δύναται τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνά, διότι ὅλα τα εἴδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἑπομένως εἶνε τὰ μόνα καπνά, — πρὸ πάντων τὰ **Ἑλληνικά**—τὰ ὁποῖα ἔχουν γεῦσιν ἐξαισίαν καὶ γλυκυτάτην. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρον φυσικῶς εὐῶδες—ἰδίως ἑλληνικὸν—καὶ ὄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγασελούκ), ἂς ἀγοράζῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τὸ

BAZAR DE LA HAVANE

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὑρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. **Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ** πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὀκᾶν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορπείων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἁπλῆ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. Ὁδὸς Μουσῶν, 11. 21

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομων Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἑκάστην ἐπιστρεφομένην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15. 5

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΑ «ΧΑΥΤΕΙΑ»

Α. ΛΑΛΟΥΚΙΩΤΗ ΚΑΙ Ι. ΚΟΥΚΟΥΛΗ

Τὸ μόνον παρὰ τὰ Χαυτεῖα παντοπωλεῖον, τὸ ὁποῖον πωλεῖ γλυκύτατον

ΧΑΒΙΑΡΙ

ΓΕΛΒΑΣ καὶ πρώτης ποιότητος. Δοκιμάσατέ το καὶ θὰ ὑπερευχαριστηθῆτε καὶ ὡς πρὸς τὴν γεῦσιν καὶ ὡς πρὸς τὴν τιμήν. 7

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

125 Ὁδὸς Αἰόλου 125.

Ἐκομιζόθησαν

Λάμπαι, Πολυέλαιοι, μεγάλη συλλογὴ **κρυσταλλίνων σκευῶν**, μεγάλη συλλογὴ **σκευῶν ἐκ Πορσελάνης καὶ φαΐανς**, πλουσία συλλογὴ **κομψοτεχνημάτων. — Μαχαιροπήρουνα, σύνολα, τέλου, σύνολα τραπέζης** — Τιμαὶ ὡριωμέναι.

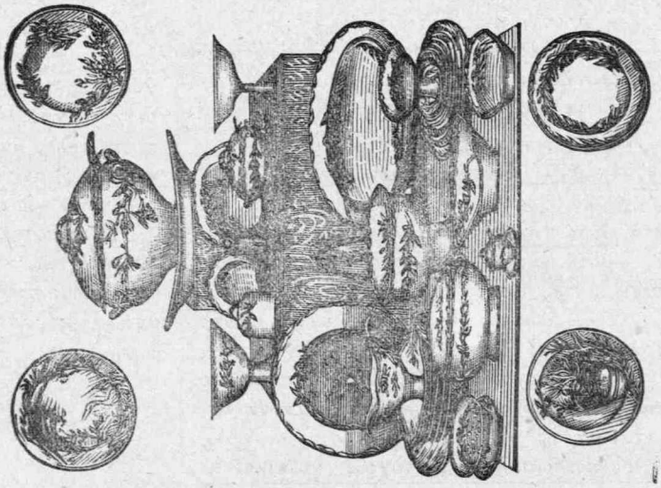

GRAND MAGASIN LE LOUVRE

125 *Rue d' Eole* 125.

On a apporté

Lustres, grand choix de **vase de cristal**, grand assortiment **d'article en Porcelaine et en Faience**, riche collection **d' articles de luxe.—Service de table. — Services a thé.** — *Prix Fixe.*

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμάς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, 10